

อศวราช

น้ำสุพรรณ

อัครราช

ผู้แต่ง: น้ำสุวรรณ

จำนวน 169 หน้า

ราคา 168 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี พ.ศ.๒๕๓๗
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหา
ส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือ
เผยแพร่ด้วยวิธีอื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ
ลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

Contacts

เฟซบุ๊ก: นวนิยาย น้ำสุวรรณ

เพจ: นวนิยาย by น้ำสุวรรณ

อีเมลล์ : Namsuwan.nampaka@gmail.com

บทนำน้ำสุวรรณ

สำหรับน้ำสุวรรณ การเขียนนิยายคือความสุข ความสุข ไม่ได้อยู่ที่จำนวนผู้ซื้อ จำนวนผู้คนที่ชื่นชอบ แต่อยู่ที่หนึ่งคนอ่าน และเข้าใจสิ่งที่น้ำสุวรรณสื่อสาร

นิยาย คือ อาหาร เพราะแม่ค้าอย่างน้ำสุวรรณ ขายอาหาร=นิยาย ย่อมทำอาหารถูกปากทุกคนไม่ได้ แต่น้ำสุวรรณ เชื่อว่า อาหารทุกจานมีความอร่อยในตัวของมัน วัตถุดิบที่ใช้แตกต่างกันไปตามแม่ค้า แต่ร้านของน้ำสุวรรณจะทำอาหารด้วยความสุข เพราะเชื่อว่าผู้ทาน...จะมีความสุขเช่นกัน

นิยายเหมือนเงาสะท้อนตัวตนผู้แต่ง ภายใต้ตัวอักษรบนเนื้อกระดาษมากมาย ตัวตนผู้แต่งล้วนสอดแทรกความเป็นตัวเองเสมอ เรื่องราวถักร้อยเป็นโครงเรื่องผ่านอักษร มโนภาพความคิดก่อเกิดด้วยจินตนาการ ตัวละครในเรื่องถูกสร้างด้วยอารมณ์ผู้แต่ง ย่อมคาดหวังการเข้าถึงของผู้อ่านในเรื่องราว

ล้านคนชมขึ้นไม่เท่าหนึ่งคนรัก

หมื่นคนชมชอบไม่เท่าหนึ่งคนเข้าใจ

น้ำสุวรรณ

อัครราช

ตอนที่ 1

หญิงสาวในชุดนักเรียนม.ปลายวัยสดใสนอนหลับสนิทบนเบาะหลังของรถหรูที่กำลังขับเคลื่อนไปยังไร่ตะวัน ซึ่งพ่อเลี้ยงตะวัน หรือ อัครราชเป็นเจ้าของ หลังจากการผสมยาสลบลงในน้ำและให้เพื่อนของเธอนำไปให้กิน ความอ่อนต่อโลกของโยโหม ลูกสาวเพียงคนเดียวของเกียรติภูมิต้องตกมาอยู่ในมือของอัครราช ความสวยงามสดใสของเธอต้องตาของเขาตั้งแต่แรกเห็น แต่สิ่งเลวร้ายที่พ่อของเธอทำไว้กับพี่ชายเขาทำให้ไม่อาจที่จะให้อภัยและยอมปล่อยให้เธอเป็นอิสระได้จนกว่าพี่ชายของเขาจะเรียกร้องสิ่งที่ควรจะได้กลับคืนมา

และเขา..พ่อเลี้ยงตะวันจะเป็นคนจัดการส่งสอนให้พ่อ
ของเธอได้รับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำลงไป ลูกสาววัยใสอ่อนต่อโลก
จะเป็นเครื่องมือและการต่อรองครั้งสำคัญเพื่อให้พ่อของเขาได้
เข้าใจทุกอย่าง

ดวงตาคู่สวยลึมซึมขึ้นซ้ำในความมืด รับรู้ได้ถึงแรงขับ
เคลื่อนที่กำลังขับไปที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งโดยรอบมืดสนิท เมื่อขยับ
ตัวก็พบว่ามือของฉันทุกมัดไว้ด้านหลัง ภาพสุดท้ายที่ฉันทงจำได้
คือฉันทงกำลังนั่งคุยกับเพื่อนหลังจากเลิกเรียน ในระหว่างที่รอ
คนรถมารับ แล้วฉันทงมาอยู่ที่นี่ได้เช่นกัน

“คุณเป็นใคร ...แล้วจับฉันทงมาทำไม”คนที่เพิ่งจะลึมตา
ตื่นร้องถามด้วยความสงสัยฉันทงไม่รู้เลยว่าตอนนี้เธอกำลังอยู่ที่
ไหนกันแน่

“.....”

โยใหม่ไม่ได้รับคำตอบจากสิ่งที่ถาม เมื่อชายหนุ่มที่
กำลังขับรถไปข้างหน้าโดยไม่สนใจเธอแม้แต่ชนิด

“ไม่ได้ยินที่ฉันทงพูดเธอ... ปล่อยฉันทงลงเดี๋ยวนี้ นายไม่มี
สิทธิ์มาจับตัวฉันทง พ่อของฉันทงต้องพาตำรวจมาจับนายแน่”
ถึงแม้จะเต็มไปด้วยความหวาดกลัวอยู่เต็มอกแต่หญิงสาวก็รู้ดี

ว่าพ่อของเธอเป็นใครและมีอำนาจพอที่จะมาช่วยเธอได้ เธอ
ยังเชื่อใจในตัวของเธอโดยไม่เคยล่วงรู้เรื่องราวอะไรมากไปกว่า
พ่อที่แสนดี

“พ่อเธอนั่นหรือ... พ่อเธอต้องตามหาเธอแน่ แต่คง
ต้องมีสิ่งมาแลกเปลี่ยน”พ่อ

“นายจะเรียกค่าไถ่หรือ ไร่ข้าว..ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ”

โยใหม่หันตัวและใช้บ่าชนเข้ากับบ่าของอัครวราช แต่
ไม่ได้ทำให้เขาสนใจเธออีกเช่นกัน มิหนำซ้ำเขายังเป็นวัตถุที่
ไม่เคลื่อนไหวต่อแรงกระทบจากเธอเลยแม้แต่นิด คนตัวเล็กที่
ออกแรงแต่ไม่ได้รับความสนใจจึงคิดหาวิธีอื่นเพื่อให้เธอรอด
พ้นจากคนใจร้าย ก่อนที่หญิงสาวจะตัดสินใจใช้ปากกัดลงที่
บ่าของเขาอย่างเต็มแรง

“ไถ้ยยยย.....ไถ้ยย เจ็บนะ!!!” อัครวราชขบพรตเข้าจอด
ข้างทางเพราะหากพินต่อไปคงมีอุบัติเหตุแน่

เมื่อจอดรถเทียบข้างทางเขาก็ป็นขำมาจัดการแม่สาว
ชุดนักเรียนที่กล้าดีมากัด เขาใช้เพียงมือเดียวกดบ่าของโย
ใหม่จนราบไปกับเบาะรถด้วยแรงชายหนุ่ม ก่อนที่จะใช้อีกมือ
ลูบที่รู้สึกปวดหนึบต่อแรงกัดของเธอมาก

“อ้ออ อ่า..ปล่อยนะ!!”

“ฉันไม่ใช่คนใจดี ถ้าเธอไม่อยู่เฉย ๆ รอเวลาให้พ่อเธอ
เอาของที่ฉันต้องการมาแลกเปลี่ยน ให้อยยย...”

โยใหม่กัดชายหนุ่มอีกครั้งก่อนที่จะถอยตัวจนขีดตัวรอด
อย่างหวาดกลัว เธอกลัวที่จะต้องอยู่กับชายแปลกหน้า และ
ต่างที่ต่างถิ่น รู้สึกกังวลในจิตใจ

“ปล่อยฉันไปเถอะนะ แล้วฉันจะบอกให้พ่อเอาสิ่งที่
นายต้องการมาให้...”

“..มานี่..” อัศวราชรั้งตัวเธอได้อิสระมีเพียงแค่ปากที่
ออกฤทธิ์กับเขาได้ ร่างกายของเธอถูกจับนอนราบอยู่เบื้องล่าง
โดยที่ชายหนุ่มทาบทับอยู่ด้านบน “เธอคิดว่าผู้ชายที่กำลัง
โมโห และอยู่กับผู้หญิงในลักษณะแบบนี้เค้าจะทำอะไรกัน
หะ..”

“นะ..นายจะทำอะไรฉัน ปล่อยฉันไปเถอะ..ฉันขอร้อง
...”

“.....”

อัศวราชกวาดสายตาลงต่ำสู่ออกอวบที่มีเด็กนักเรียนสี่
ชาวสะอาดปิดกั้น และลงต่ำสู่อีวคอดและขาขาวที่

ชายกระโปรงถูกร่นขึ้น.... กลิ่นกายสาวแรกคุ้นโยยความหอม
เสียจริง....

“นายจะทำอะไรฉัน..ฉันกลัวแล้ว...” เธอพยายามปิด
ตัวหนี แต่นั่นคือการกระทำที่สิ้นคิดเมื่อมันทำให้ชายกระโปรง
ของเธอขึ้นสูงจนเห็นเรียวยาวขาวมากยิ่งขึ้น “ฉานกลัวแล้ว....”

“.....” อัศวราชรู้ดีว่าตัวเองกำลังทำอะไรแม้ว่าเขาจะ
รู้สึกว่าเขาคือชิ้นเนื้อที่น่าลึ้มลอง แต่มันก็ไม่ใช่นิสัยของเขา
แม้ว่าตอนนี้กำลังรู้สึกโกรธและอยากที่จะสั่งสอน

“อย่าทำอะไรฉันเลยนะ.. ฉานกลัวแล้ว..ฮือ ๆ ๆ ๆ ๆ
”

คนตัวเล็กที่อยู่ใต้ร่างร้องเสียงสะอึกสะอื้น ร่างกายสั่น
เทาด้วยความกลัว อัศวราชที่เป็นชายอกสามศอกก็เกิดความ
สงสาร เขาไม่คิดที่จะทำร้ายเธอ แต่เพียงแค่อต้องการเก็บตัว
เธอไว้จนกว่าพ่อของเธอจะยอมให้ในสิ่งที่พี่ชายของเขา
ต้องการ น้ำใสที่ไหลออกจากดวงตาคู่สวยยิ่งทำให้หัวใจของ
อัศวราชไหวหวั่น

“หยุดร้องงง...”เขาตะคอกเสียงสั้นทั้งที่ในใจก็คิดสงสาร
เธอไม่น้อย

“ฮือ ๆ ๆ ๆ ฉันทกแล้ว ฮือ ๆ ...” ไยใหม่พยายาม
เก็บเสียงร้องของตนเอง

“ลงมาเนี้...” อัศวราชกระซอกแซกแซกให้เธอลุกและลงจากรถก่อนที่จะเปิดประตูหน้าและยัดตัวเธอเข้าไปอย่างไม่ปราณี ทั้งที่สงสาร“และนั่งอยู่เฉย ๆ ... อย่าให้ฉันได้ยินเสียงร้องของเธอด้วย เข้าใจไหม”

“ฮือ ๆ ...” เธอสะอึกสะอื้นและพยักหน้าอย่างว่าง่าย
อัศวราชปิดประตูรถก่อนที่จะเดินอ้อมไปอีกด้าน แต่ยังไม่ทันที่จะเปิดประตูรถฝั่งตนเอง ไยใหม่ก็หันหลังและเปิดประตู ก่อนที่จะวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว อัศวราชกัดกรามแน่น ไม่น่าใจดีกับเธอจริง ๆ

“นี่เธอ... หยุดเดี๋ยวนี้นะ” ชายหนุ่มออกแรงวิ่งตามเธอเข้าไปในป่าหญ้า จนคว้าตัวเธอเอาไว้ได้ ทั้งสองล้มฟุบไปกับพื้นหญ้าที่สูงระดับอก“เธอคิดว่าฉันพูดเล่นหรือ... หะ”

“ฮือ ๆ ๆ ปล่อยฉันไปเถอะ”

((แควก))

อัศวราชออกแรกกระซอกแซกเสื้อสีขาวสะอาดจนขาดวินในครั้งเดียว ร่างเล็กตะลึงงันในช่วงเวลาฉับพลัน ชายตรงหน้าดู

น่ากลัวชะเหลือเกิน มือหนากดป่าเธอด้วยแรงโมโห เนื้อบางเบาถูกกดลงกับพื้นที่ได้เต็มไปด้วยหินจนเกิดความเจ็บปวด แสงโดยรอบดูสลัวเห็นเพียงเงาครีမ်ของชายตัวโตที่พยายามจะคุกคาม ก่อนที่ภาพทุกอย่างจะตัดมืดสนิทลง

“เธอ... เธอ..” อัครราชาใช้มือตบหน้าเธอเบา ๆ ร่างเล็กยังนอนนิ่งไม่ได้สติอยู่อย่างนั้น “เลี้ยงดูยังไงให้อ่อนแอขนาดนี้วะ..”

เค้าถอดเสื้อแจ็คเก็ตของตัวเองมาคลุมร่างกายเธอ ก่อนจะโอบกอดเธอสู่อ้อมแขนตรงไปยังรถ

!#\$!\$#%\$%^% ^&% ^&#\$\$%

.....ไร่วัน.....

“นมอิม... หายาและน้ำอุ่นมาให้ผมหน่อย”

อัครราชาออกคำสั่งเมื่ออ้อมโยใหม่ลงจากรถ นมอิมที่เลี้ยงดูเขามาแต่เด็กยังคงยืนอึ้ง เมื่อชายหนุ่มซึ่งเป็นเจ้านายและรักเสียยิ่งกว่าลูกกำลังอ้อมหญิงสาวหน้าหวานที่มีสภาพยับเยิน เต็มไปด้วยคราบฝุ่น เศษเสื้อผ้าขาดวิน

“นมอิมครับ...”

“ค่ะ ๗ ..”

นมอิมกุฎีกุจอหาสิ่งทีชายหนุ่มสั่ง

ไร้ตะวันทีไม่เคยมีหญิงสาวนางใดทีพ่อเลี้ยงตะวันพาเข้ามาได้เปลี่ยนไปจนคนงานต่างพากันพูดถึงต่าง ๗ นานา การมาของหญิงสาวคนนีเป็นทีสนใจของทุกคนไม่เว้นแม้แต่โบข้าวลูกสาวพ่อเลี้ยงหมิงทีอยู่ไร่ข้าง ๗ จากการรายงานของพนักงานคนหนึ่งทีทำงานในไร่ของอัครราชา

“นางนั้นมันเป็นใคร หน้าตาแบบไหน..”

“สวยคะ...ใส่ชุดนักเรียนกระโปรงสั้น ๗ อายุน่าจะประมาณ18-19 ผิวขาว ตัวเล็ก ๗ ตอนที่พ่อเลี้ยงตะวันอุ้มลงจากรถนะคะ ขนมผิงเห็นเสื้อผ้าขาดด้วยนะคะ แล้วก็ใส่เสื้อของพ่อเลี้ยงตะวันทับไว้”

ขนมผิงรายงาน แต่แต่งเติมเพื่อเพิ่มความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

“ฉันจะไปหาพ่อเลี้ยงตะวัน...”

“ถ้าคุณโบข้าวไปตอนนี้ พ่อเลี้ยงต้องรู้แน่วขนมผิงเอาเรื่องมาฟ้อง รอให้เข้าพรงนี้ก่อนนะคะ ขนมผิงไม่ยอมถูกไล่

ออก.. และกว่าคุณใบข้าวจะได้เข้าไปเป็นนายหญิงก็จะมี
คนส่งข่าวนะคะ”

“โอ้ยยย..จ้ะก็กลับไปสืบ นังนั่นมันเป็นใคร ไป..”

อัครราช ตอนที่ 2

“จะบอกนมได้รัยั้งคะ ว่าแม่หนูคนนี้เป็นใคร แล้วพ่อเลี้ยงพาเข้ามาที่ไรได้ยังไง อีกอย่างทำไมแม่หนู คนนี้ถึงมีสภาพแบบนี้..”

นมอิมยังจำสภาพเสื้อผ้าที่ขาดวินของเธอได้ เพราะตนเองเป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ หลังจากการเซ็ดเนื้อเซ็ดตัว เธอก็ยังนอนหลับสนิทไม่ได้สติย่นเข้าในเวลา

“ผมหิวข้าวแล้วครับ..นมอิม”

ชายตัวสูงเข้ามาโอบกอดแม่นมที่ตัวเองเคารพรักตั้งแม่

“ไม่ต้องเปลี่ยนเรื่องคะ..พ่อเลี้ยง”

“นี่เป็นถึงพ่อเลี้ยงของไร่วันเลยนะครับ นมอิมยังจะ
ชักอีกหรือ..”

“เป็นพ่อเลี้ยงนมก็ดีค่ะ ถ้าพ่อเลี้ยงทำสิ่งที่ไม่ดี ไม่
ถูกต้อง”

“นมแค่เชื่อว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้องก็พอครับ ผม
จำเป็นต้องทำ ถ้าเธอคนนี้เรียบร้อยและว่านอนสอนง่าย ผมก็
จะไม่ทำอะไรเธอ แต่ถ้าดี..ผมก็คงต้องกำราบเธอบ้าง”

“.....” นมอิมส่ายหัว รู้ดีว่าถึงซักถามไปก็ไม่ได้คำตอบ
ที่ดีไปกว่านี้ อย่างไรก็ตามพ่อเลี้ยงตะวันก็ไม่ยอมเปิดปากบอกอะไร
ง่าย ๆ แน่ “ฉันเดียนมจะไปเตรียมอาหารเข้านะคะ...”

“ครีฟ...”

หลังจากนมอิมเดินพ้นออกไปจากห้อง อัครราชก็ทรุด
ตัวนั่งลงกับเตียงนุ่มซึ่งเป็นห้องนอนเก่าของแม่ตนเอง ซึ่งต่าง
มารดากับพี่ชายที่เขากำลังจะช่วยเหลือตอนนี้ สายตาของ
ชายหนุ่มจ้องมองดวงหน้าชาวสะอาดที่ไร้ซึ่งเครื่องสำอาง เธอ
ยังนอนหลับตาไม่ได้สติ เธอคงตกใจมาก...แต่เขาก็ไม่ได้ตั้งใจ
จะทำให้เธอกลัว แม้พยายามที่จะขู่เธอก็ตาม

ร่างเล็กขยับตัวเล็กน้อย เมื่อมือหนาของชายหนุ่มละเส้นผมที่บดบังใบหน้าไปทัตหู ใบหน้ารูปไข่ หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก เธอน่าสงสารที่ต้องตกมาเป็นเครื่องมือสำหรับการต่อรอกทางธุรกิจ เขาเข้าใจดี แต่เขาก็มีความจำเป็นที่จะต้องทำ

“.....” ดวงตาคู่สวยเปิดมองซ้ำ ภาพตรงหน้าที่พร่ามัวค่อย ๆ สว่างชัดขึ้นซ้ำ ๆ ชายหนุ่มที่กำลังจ้องหน้าเธออยู่ในเวลานี้ ก่อนที่ความชัดเจนจะทำให้เธอคิดได้ว่าเธอถูกจับตัวมา “นะ..นาย.. อย่าเข้ามานะ”

โยไหมรั้งผ้าห่มที่คลุมกายเข้ามากระชับ ก่อนที่จะถอยจนชิดขอบเตียงอีกฟากของฝั่งที่อัครราชนั่งอยู่ เมื่อคิดว่าเป็นที่ที่ปลอดภัย เธอจึงได้สำรวจร่างกายและพบว่าเธอไม่ได้อยู่ในชุดนักเรียนที่เธอจำได้ว่าเขาเป็นคนที่กระซอกและเห็นหน้าอกของเธอแน่ ๆ

“ล้างหน้าล้างตา จะได้ไปกินข้าว ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเธอ แต่ถ้าเธอพูดไม่รู้เรื่อง..ฉันก็คงไม่ใจดีกับเธอ”

“ฉันไม่กิน.. ฉันไม่ทำอะไรทั้งนั้น... ปล่อยฉันไปเถอะ..”

“พ่อเลี้ยงคะ... อ้าว..ตื่นแล้วเหรอจ๊ะ เจ็บตรงไหนรี
ป่าว” นมอิมเข้ามาในห้องอีกครั้ง “ปวดหัวไหมแม่หนู..”

“ช่วยหนูด้วยคะ..ช่วยหนูด้วย ผู้ชายคนนี้ลักพาตัวหนู
มา”

เมื่อรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นและที่พักรักษา เด็กสาวจึงเผลอ
เข้ากอดแม่จนมอมอย่างต้องการให้ช่วยเหลือ นมอิมหันไปมอง
หน้าอัครราชซึ่งไม่ได้มีท่าทีสนใจอย่างที่เรากำลังสงสัยอยู่ใน
เวลานี้

“ดูแลไปนะครั้นนมอิม อนุญาตทุกอย่าง ยกเว้น
ออกไปจากวันนี้”

อัครราชพูดจบก็เดินออกไปจากห้องทันที รู้ดีว่านมอิม
จะไม่ถามซักคำ หรือขัดคำสั่งเมื่อเขาออกคำสั่งไปแล้ว

“ฮือ ๆ ๆ ... ช่วยหนูด้วยคะ พาหนูออกไปจากที่นี่ พา
หนูกลับไปหาพ่อกับแม่หนูทีนะคะ”

โยใหม่โอบกอดและร้องรำให้กับเอวของนมอิมที่
พยายามจะฉุดหัวเพื่อปลดปล่อย

“แม่หนูจ๊ะ... พ่อเลี้ยงตะวันเป็นคนใจดีนะ อาจจะ
พูดจาดู ๆ บ้างแต่ก็ใจดี มีเหตุผลบางอย่างที่หนูไม่รู้ แต่นึก
ว่าหนูจะปลอดภัยถ้าเป็นเด็กดีและเชื่อฟังพ่อเลี้ยงนะ”

ปัง ๆ ๆ ๆ

อัครราชเอกแรงทูปประตูห้อง หลังจากที่นั่งอ้อม
ไปรายงานว่ายโหมไม่ยอมกินข้าวและยังขังตัวเองเอาไว้
ในห้อง ..ดูเหมือนไร่นี้จะไม่สงบอย่างที่เคย หากเขา
จะต้องมาคอยดูแลเด็กคนนี้อย่างตลอดเวลา ทั้งที่ไม่ใช่เรื่องของ
ตนเองเลยสักนิด

“โยโหม เปิดประตูเดี๋ยวนี้”

.....

ทุกอย่างยังคงเงียบ

“โยโหม... ฉันบอกให้เปิด”

“พ่อเลี้ยง ผมว่าฟังประตูเข้าไปเถอะครับ.. เธออาจจะ
คิดฆ่าตัวตายก็ได้ล่ะครับ ”

ราชิต หัวหน้าคนงานเสนอ

“กัญแจมาแล้วค่ะ.. กัญแจ”

แม่บ้านคนหนึ่งวิ่งเข้ามาพร้อมกับกัญแจในมือ เธอส่งให้ฉัตรราชอย่างร้อนรน พ่อเลี้ยงหนุ่มไขและเปิดประตูเข้าไปทันทีด้วยความโมโห แต่ทันทีที่ประตูเปิดจนสามารถมองเห็นภายในห้อง ความโกรธก็แววในใจก็แปรเปลี่ยนเป็นหยุดนิ่ง เมื่อหญิงสาวที่เขากำลังหงุดหงิดกำลังนอนราบอยู่บนเตียง

ฉัตรราชผ่อนลมหายใจออกจนเป็นการถอนหายใจ เธอทำให้คนทั้งไร่่วนวายไปจนหมด

“กลับไปทำงานของตัวเองได้แล้ว...” พ่อเลี้ยงหนุ่มออกคำสั่ง “แม่ผมช่วยไปเอาข้าวมาให้ผมสักจานนะครับ ผมจะเป็นคนป้อนเอง ถ้าให้กินดี ๆ ไม่ชอบผมจะจัดการเอง”

สิ่งทุกอย่างเรียบร้อยฉัตรราชก็อย่างสามชุกเข้าไปหาคนที่หลับอยู่บนเตียง ทำให้เขาเป็นห่วงจนแทบพังประตู

“ไยใหม่... ลูกมากินข้าว” เสียงเรียกของชายหนุ่มไม่ทำให้เธอลืมตาขึ้น มีเพียงร่างกายที่ขยับเล็กน้อยเท่านั้น “ไยใหม่มม..”

เธอก็ยังนิ่ง

พ่อเลี้ยงหนุ่มจึงนั่งลงข้างกายที่เธอ... สายตากวาดมอง
คนตัวเล็กที่มีอาการสั่นเทาเล็กน้อย

"...ตัวร้อน"

ทันทีที่มีมือหนาสัมผัสส่งกลางหน้าผากก็รับรู้ได้ถึงอุณหภูมิที่สูงกว่าปกติ

"หนาว.... หือออ... หนาววว ....พ่อจ๋าา หนูหนาววว"

ร่างเล็กคว่ำมือหนาเข้ามากอดราวกับไขว่คว้าหาความอบอุ่น

"เข้ามาแล้วคะพ่อเลี้ยง... เอ๊ะ..แม่หนูไม่สบายหรือคะ"

"นมอิมโทรตามหมอนาให้ผมหน่อยครับ..."

"คะ ๆ ..."

".....แค่ใช้วัดธรรมดานะตะวัน เดี่ยวกินยาตามที่
นาจัดไว้ล่ะ สองสามวันอาการก็จะดีขึ้น"

หมอน้ำเพื่อนสนิทของอัครราชตั้งแต่เด็กพูดเรียบ
ๆ หลังตรวจอาการ

"ขอบใจนะน้ำ.."

"ไม่เป็นไร คนนี้ไซ้ใหม่ที่พี่อัคคีบอกว่าจะมาอยู่กับตะวัน
เธอดูบอบบางและอ่อนหวานมากเลยนะ"

"....."

อัศวราชเพียงมองคนที่นอนอยู่บนเตียง ถึงจะเห็นด้วย
แต่เธอก็คือลูกสาวของคนที่ทำร้ายพี่ชายต่างมารดา

"...ถึงยังไงผู้หญิงคนนี้ก็ไม่ใช่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พ่อเธอทำ
ตะวันต้องแยกแยะนะ"

"น้ำกลับบ้านเถอะ เราจะให้ราชิตไปส่ง"

อัศวราชพูดแทรก เขารู้ดีว่าควรจัดการกับไซ้ใหม่
อย่างไร

อัครราช ตอนที่ 3

“พ่อเลี้ยงตะวันจะไปไหนคะ...”

ขนมผิงที่ได้รับคำสั่งให้มานอนเฝ้าหน้าห้องของโย
ไหมเมื่อพ่อเลี้ยงหนุ่มอย่างอัครราชกำลังจะเปิดประตูเข้า
ไปภายในห้อง พ่อเลี้ยงหนุ่มหยุดชะงักเล็กน้อยต่อคำถาม
เขาไม่จำเป็นต้องตอบก็ได้

“ฉันต้องขออนุญาตเธอเข้าห้องไหม ขนมผิง”

“ไม่ต้องคะ...” หญิงสาวชาวเขาพูดเสียงอ่อน “หนูก็แค่
ถาม... เพราะมันดูไม่ดีที่พ่อเลี้ยงจะเข้าไปในห้องนี้สองต่อสอง
กับผู้หญิงคนนั้น”

“ฉันจะเข้าไปอยู่ในนี้ทั้งคืน ใครก็ห้ามฉันไม่ได้”

อัครวราชู้ดีว่าขนมผิงสนิทกับลูกสาวไร่ข้าง ๆ อย่างใบ
ข้าว และรู้ว่าเธอคิดยังไงกับเขา

พ่อเลี้ยงหนุ่มอย่างสามชุกเข้าไปในห้องก่อนจะล็อก
กลอนเสียงดังเพราะรู้ว่าขนมผิงแอบฟัง

เขาถอนหายใจหนึ่งครั้ง ก่อนที่จะเดินไปยังเตียงสีขาว
ที่มีหญิงสาวร่างเล็กกำลังนอนหลับสนิท มีอหนาวางลงที่
กลางหน้าผากเพื่อวัดอุณหภูมิ ตัวไม่ค่อยร้อนแล้ว แต่ยังมี
อาการหนาวสั่นอยู่ เขากระชับผ้าห่มขึ้นห่มร่างกายของเธอ
ก่อนจะคว้าโทรศัพท์ที่ขึ้นมาโทรหาพี่ชายต่างมารดา

(ฮัลโหล..ว่าไงอัครวราชน้องรัก เป็นยังไงสำเร็จไหมคนที่
ฉันให้แกลไปจับตัวมา อืมมม..เดี๋ยวนะพี่ขอคุยธุระก่อน)

“.....” เขาถอนหายใจออกมาอีกครั้ง รู้ดีว่าตอนนี้
พี่ชายของเขา กำลังอยู่กับสาว ๆ อย่างเช่นปกติ “...บริหารจัดการ
เลย ฉันไม่อยากบังคับให้เธออยู่ที่นี้นาน ๆ นี่ก็ไม่สบาย”

(ไม่อยากให้อยู่ ฉันไปรับพรุ่งนี้เลยก็ได้ ใจ้วว... อืมมม...
ดีมากกว่าที่รัก)

“คุยก่อนสักสิบนาทีไม่ได้ไงวะ...” พ่อเลี้ยงหนุ่มรู้สึก
รำคาญต่อเสียงครางกระเส่าอย่างไม่เกรงใจของทั้งพี่ชายและ

หญิงสาวที่อยู่ปลายสาย “รีบจัดการให้เร็วหน่อย ถ้าฉันปล่อยให้ใยไหมไปอยู่กับแก ก็คงไม่ต่างกับผู้หญิงที่แกกำลังเอาหลอก”

(ถ้าหวงนักก็ไม่ต้องบ่นไวย่ คุณแลไป เรียบร้อยแล้วจะโทรบอก แต่ตอนนี้ขอจัดการกับ....ไอ้พวกซี้ดตด...)

“.....”

อัครราชธอนหายใจออกมาอีกครั้ง ก่อนที่จะตัดสายโดยไม่รอให้พี่ชายพูดจบ เขาหันมามองคนที่กำลังนอนหลับอยู่ใต้ผ้าห่ม เธอคงไม่รู้ว่าเขาจับเธอมาเพื่อช่วย ไม่ใช่การช่วยพี่ชายไปซะทั้งหมด เพราะเขาไม่อยากจะให้เธอไปเป็นผู้หญิงคนหนึ่งของเพลย์บอยอย่างพี่ชาย

“หืมมม.. หนาว.... พ่อจ๋า หนูหนาวววอหืมมมม”

เธอตรงออกมาอย่างน่าสงสาร พ่อเลี้ยงหนุ่มลှบหัวเธอเบา ๆ ก่อนที่แทรกตัวเข้าไปใต้ผ้าห่ม และดึงร่างเล็กเข้ามาสู่อ้อมกอด และคล้ายกับเธอรับรู้ถึงความอบอุ่นเบียดเสียด ร่างกายนุ่มนิ่มเข้าหาเค้า เสียงครางที่กระส่ำกระส่ายด้วยความหนาวก็เงียบลง แต่สิ่งที่มากขึ้นกลับเป็นความกำหนัดที่ก่อตัวขึ้น

“ฮืมมมม....”

พ่อเลี้ยงหนุ่มกัดฟันแน่น เมื่อร่างเล็กโอบกอดร่างกาย
ของเขา สัมผัสได้ถึงความนุ่มอุ่นที่เปียดเสียดอก และกลิ่น
กายหอมยั่วยวน

.....

.....

(กรีดดดดดดดดดดดดด)

ขนมผิงเอาโทรศัพท์ออกจากหูแทบไม่ทัน เมื่อรายงาน
เรื่องที่พ่อเลี้ยงตะวันเข้าไปในห้องของใยใหม่ นานกว่าสาม
ชั่วโมงแล้วยังไม่ออกมา

(กรีดดดดดกรีด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ กรีดดดดดดด)

“จะกรีดใส่โทรศัพท์ทำไมล่ะเนี่ยยย แสบแก้วหู..”

ขนมผิงบ่นก่อนที่เธอจะกดวางสายและล้มตัวลงนอน

อัครราช ตอนที่ 4

โยใหม่ตื่นขึ้นมาในเช้าวันใหม่ที่รู้สึกปวดหัว น้อยลงกว่าเมื่อวาน เธอขยับตัวเล็กน้อยและพบว่า ตนเองกำลังโอบกอดร่างกายของชายหนุ่มที่จับตัวเธอมา แต่ก่อนที่หัวสมองจะได้คิดอะไรพอเลี้ยงหนุ่มก็กำลังขยับตัวตื่น เธอจึงตัดสินใจนอนหลับตานิ่งราวกับคนที่ยังไม่ตื่น

“.....”

อัครราชขยับตัวอย่างแผ่วเบาโดยที่ไม่รู้ว่าเธอตื่นแล้ว หญิงสาวหน้าตาอ่อนหวานยังคงหลับตาและโอบกอดเขา อย่างเช่นก่อนนอนที่เธอครางกระเส้าหนาวกาย มือหนาจับ แก้มเธอแผ่วเบา ก่อนจะวางร่างกายเธอให้หลับ แอบกังวลว่า

หากเธอตื่นขึ้นมาและพบว่ากำลังโอบกอดตนเองอยู่เธอกคงจะตกใจมาก

สัมผัสของผ้าห่มค่อย ๆ คลุมกายช้า ๆ ก่อนที่เสียงประตูห้องจะถูกเปิดออกและปิดลงอย่างเบาเมื่อ

โยไทมสัมผัสตาขึ้นเมื่อแน่ใจว่าชายหนุ่มออกไปแล้ว... กับความรู้สึกประหลาดในใจที่ทำให้หัวใจที่เคยเต้นแรงเพราะหวาดกลัวแปรเปลี่ยนเป็นอบอุ่นหัวใจไปเสียได้ สัมผัสที่ผู้ชายคนนั้นกระทำต่อเธอมันอบอุ่นเสียจนเธอสัมผัสเือนสิ่งหวาดกลัวที่เขาเคยทำได้

.....พ่อเลี้ยงตะวันเป็นคนใจดี.....

หรือสิ่งที่แมนมอิมเคยพูดไว้คงจะจริง... แต่อย่างไรเธอก็อยากกลับไปหาพ่อและแม่ของเธอเสียมากกว่า

“มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย...” ขนมหึงเข้ามาในห้องนอนของโยไทมโดยไม่เคาะประตู หลังจากที่พักเลี้ยงตะวันออกไป “พ่อเลี้ยงตะวันเขามีเจ้าของแล้ว”

“ฉันอยากไปจากที่นี่ ช่วยฉันสิ... ฉันอยากไปจากที่นี่”

โยไทมร้องอย่างดีใจ จากความคิดที่คิดจะเข้ามาเพื่อสร้างความชุ่มชื้นของหมองใจให้กับหญิงสาว ก็กลายเป็นสร้าง

ความดีใจไปเสียอย่างนั้น ประโยคที่พ่อเลี้ยงประกาศกร้าว
กลางดึกหลังจากพาทัวผู้หญิงคนนี้เข้ามาในไร้ก็เข้ามาในหัว

..ห้ามใครพาผู้หญิงของฉันออกไปจากไร้นี้ ใครขัด
คำสั่งไร้ออก ไม่มีข้อยกเว้น....

“ฉันอยากออกไป พี่พาฉันออกไปหน่อยสิจ๊ะ...”ไปใหม่
ลูกจากเตี้ยงมากอดแขนขอร้อง “พาฉันออกไปนะ..”

“ไม่ได้ไม่ได้... พาไปไม่ได้ พ่อเลี้ยงตะวันจะไล่ออก
อยากไปก็ออกไปเองสิ”

“จ้ะเขียนแผนที่ให้ฉันหน่อยสิ... ฉันไม่รู้ที่นี้คือที่ไหน
ฉันไปไม่ถูก”

“.....”

ขนมผิงเริ่มลั้งเลใจ หากเธอเขียนแผนที่และทำให้
ผู้หญิงคนนี้ออกไปจากไร้ได้ เธอก็จะได้รางวัลอย่างงามจากใบ
ข้าวตอบแทนอย่างแน่นอน แต่ถ้าเธอถูกจับได้ว่าเป็นคนเขียน
แผนที่หรือให้ความช่วยเหลือ เธอก็จะต้องถูกไล่ออก ไม่มีงาน
ทำ ไม่มีเงินรักษาพ่อที่ป่วยอยู่ที่บ้านแน่

“ขนมผิง..เข้ามาทำอะไรในห้อง..” นมอิมทำเสียงดูใส่
ขนมผิงที่ยืนเหม่ออยู่ “ไปช่วยในครัวไป... นี่เป็นเส้นผ่านะคะ

พ่อเลี้ยงตะวันให้คนเตรียมเอาไว้ให้ นมดูแล้วเป็นไซส์ที่หนู น่าจะใส่ได้”

“นมคะ..หนูอยากออกไปจากที่นี่ นมช่วยหนูไม่ได้หรอก ค่ะ”

“เขื่อนมนะคะหนู... อดทนรอเวลานะคะ พ่อเลี้ยง ตะวันเป็นคนมีเหตุผล และเป็นคนดี หนูต้องเป็นเด็กดีเชื่อฟัง พ่อเลี้ยง รับรองว่าจะต้องได้กลับไปหาพ่อแม่แน่..”

นมอิมพยายามจะชักนำให้เด็กสาวที่แสนใสซื่อและ บอบบางเชื่อในสิ่งที่เธอบอก ถึงแม้จะเป็นสิ่งที่เชื่อได้ยากซะ เหลือเกินก็ตาม

“แต่สิ่งที่พ่อเลี้ยงของแม่นมทำอยู่ผิดกฎหมายนะคะ มันคือการลักพาตัว นมช่วยหนูออกไปจากที่นี่ หนูจะไม่เอา เรื่องพ่อเลี้ยงของแม่นมเลย”

“.....”

“นะคะแม่นม....”

“เธอจะไม่ได้ออกไปไหนทั้งนั้น..”พ่อเลี้ยงหนุ่มตวาด เสียงดัง แม่นมที่ถือเสื้อผ้าอยู่ถึงกับสะดุ้ง รีบนำเสื้อผ้าที่ถือไป

วางไว้บนเตียงก่อนจะออกไปจากห้อง “ไปอาบน้ำ เธอทำให้
ไร้วุ่นวายมามากพอแล้ว”

“ฉันไม่อาบ ฉันอยากกลับไปหาพ่อ...”

“เธอจะไปอาบเองรึจะให้ฉันอาบให้ หะ...”

“.....”

โยใหม่ถอยหลังสามก้าว เมื่อพ่อเลี้ยงหนุ่มตวาด และ
ก้าวเท้าเข้ามาหา เมื่อเข้าเธอยังรู้สึกว่าเขาอบอู่อยู่เลย
ตอนนี้เขาดูเหมือนหมี่ร้ายที่กำลังจะกินเธอ เมื่ออัครราชจะ
ก้าวอีกก้าว เธอก็รีบหยิบเสื้อผ้าและวิ่งเข้าห้องน้ำไปทันที

ชายหนุ่มที่ทำให้เด็กสาวกลัวได้ก็ยกยิ้ม... เขาต้องทำ
ให้เธออยู่ที่นี้ให้นานที่สุด

อัศวราช ตอนที่ 5

เมื่อร่างกายได้ออกจากห้องที่อุดอู้ สายตาของโย
ใหม่ได้พบกับบรรยากาศเย็นจ๋า พร้อมกับมวลหมู่
ดอกไม้บานาชนิดรอบบ้านหลังนี้ ระเบียบที่ยื่นออกไปนอก
ตัวบ้าน มองเห็นทิวเขาไกลสุดลูกหูลูกตาอย่างสวยงาม เธอ
อยู่ที่ไหนกัน มันช่างสวยสดงดงามเสียจริง ลมเย็น ๆ พัด
ปะทะกับร่างกาย

“เชิญทางนี้ค่ะแม่หนู... พ่อเลี้ยงตะวันรอกทานข้าวอยู่นะ
คะ”

“ค่ะ..”

เธอเดินตามนมอิมไปยังโต๊ะอาหารที่ถูกจัดไว้ที่ระเบียบ
กับแสงแดดอุ่น ๆ ยามเช้า พ่อเลี้ยงหนุ่มนั่งหน้าทีวีจับกาแฟ

ระหว่างรอ ขณะเมื่อโย้ใหม่ นั่งลงบนเก้าอี้ที่นุ่มอ้อมเพื่อเชิญเขาก็ไม่ได้สนใจอะไรเธอ เธอใส่ชุดพื้นเมืองผ้าชีนสีครีมได้อย่างน่ารักจนชายหนุ่มอดที่จะชมเธอในใจไม่ได้ แม่บ้านคนหนึ่งตักข้าวต้มปลาร้อน ๆ ที่มีไอความร้อนลอยขึ้น มันช่างเป็นอาหารที่เข้ากับบรรยากาศและสภาพร่างกายของเธอเสียจริง แต่มันจะดีกว่านี้หากเธอจะได้กินโดยที่ไม่ต้องรู้สึกที่กำลังถูกควบคุม

“กินสิ.. ฉันไม่ใช่ยาพิษให้เธอกินหรอกนะ”

อัครราชทูตขึ้นเมื่อหญิงสาวเอาแต่นั่งมองถ้วยข้าวต้มแต่ไม่ตักเข้าปาก

“ฉันขอถามอะไรคุณหน่อยได้ไหม อะไรคือสิ่งที่คุณอยากได้จากพ่อของฉัน ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้”

“..เธอคงไม่ได้อยู่นานหรอก หน้าที่ของเธอคือเชื้อเพลิงอย่าคิดหนี เพราะเธอไม่มีทางหนีออกไปจากที่นี่ได้ ถ้าเธอคิดหนีอีกครั้งเดียว..ฉันรับรองว่าเธอได้เห็นดิเน”

พ่อเลี้ยงหนุ่มเค้นเสียงต่ำพยายามจะให้เธอกลับต่อสิ่งที่เขาพูด ทั้งที่ไม่ได้อยากที่จะทำให้เธอกลับเลยแม้แต่นิด คนตัวเล็กหลบสายตา และใช้ช้อนตักอาหารเข้าปากอย่างว่องไว

ระหว่างทานอาหารราชิตหัวหน้าคนงานเดินเข้ามา
อย่างรีบร้อน หลังจากที่รู้ข่าวจากลูกน้องว่าน้ำตกทำยไร่เกิด
น้ำหลาก และคนงานหญิงคนหนึ่งถูกน้ำพัดหายตัวไป

“มีอะไรราชิต...”

“น้ำหลากที่น้ำตกทำยไร่ครับ เมียของไอสมที่ไปเก็บพืช
ป่าถูกน้ำพัดหายไปแล้วครับ”

“เกณฑ์คนงานเข้าไปหา นมอิมครับ ฝากดูไยใหม่ด้วย
อย่าให้เธอออกไปไหนเด็ดขาด”

“ค่ะ ๆ ๆ ...”

“ไยใหม่.. หวังว่าเธอคงไม่ทำอะไรให้ฉันต้องเหนื่อยนะ
ฉันถือว่าฉันเตือนเธอแล้ว”

ไยใหม่ฟังคำสั่งและบทสนทนา ในหัวก็พยายามที่
จะคิดวิเคราะห์ พ่อเลี้ยงจะต้องไม่อยู่บ้านหลายชั่วโมงแน่ ใน
หัวของเธอจึงเกิดความคิดที่จะหนีโดยฉับพลัน สายตาของเธอ
จึงมองหาหญิงสาวที่ชื่อขนมฝิงที่เธอคุยด้วยเมื่อเช้า เธอรู้สึก
ได้ว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ต้อนรับเธอ ผู้หญิงคนนั้นจะต้องอยากให้
เธอออกไปจากบ้านหลังนี้แน่ ๆ

“แม่หนูอยากได้อะไรก็บอกนมนะคะ...”

“.....” ไยไหมมองจนพ่อเลี้ยงหนุ่มที่ชูคำรามเดิน
ออกไปพร้อมกับลูกน้อง“นมคะ... หนูอยากมีเพื่อนคุย เอ่อ..
คือ ผู้หญิงที่ชื่อขนมฝิงที่อายุรุ่นเดียวกับหนูนะคะ..”

“อ่อ.. ได้สิจ๊ะ นมจะไปตามให้แน่ ถ้าแม่หนูมีเพื่อนก็
คงจะไม่เครียดที่ต้องอยู่ที่นี้สินะ”

อัศวราช ตอนที่ 6

(ปัง ๆ ๆ ๆ)

“ขนมผิง ไอ้ขนมผิง”

ราชิตทูปประตูห้องพักของขนมผิง หลังจากกลับ
จากช่วยเหลือคนงานที่หายตัวไปในช่วงเย็น และพบว่า
โยไ้มหายออกไปจากไร่ พ่อเลี้ยงตะวันสั่งการให้ทุกคนใน
ไร่ตราหน้าตามหาโยไ้มจนกว่าจะพบ และราชิตก็รู้ว่าขนม
ผิงเป็นคนเดียวที่โยไ้มหญิงสาวแปลกหน้าผู้มาใหม่คุยด้วย

“จะทูปอะไรขนาดนี้ ทูปขนาดนี้ไม่พึงประตูเข้ามาเลย
ล่ะ”

เด็กสาวเกาหัวตัวเองขณะเปิดประตูห้องพักอย่างไม่สบ
อารมณ์เท่าไร

“ขนมผิง... เอ็งบอกมาสิ ว่านายผู้หญิงโง่โง่ไปไหน”

“.....” เด็กสาวถึงกับตาโตพอง ไม่คิดว่าโง่โง่จะกล้า
ไปตามแผนที่ที่เธอเขียนให้ตามที่ใบข้าวบอก มันเป็นทางที่เข้าไป
ในป่าท้ายไร่ “มีะ..ไม่ ๆ ๆ รู้”

“ไอ้ขนมผิง.... พ่อเลี้ยงโกรธมาก ถ้าเอ็งโกหก เอ็งตาย
แน่ ว่าไง...รู้รีป่าว”

“ฮือ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ไม่รู้ ขนมผิงไม่รู้ ฮือ ๆ ๆ ๆ ” เด็ก
สาวเริ่มร้องไห้ด้วยความกลัว ใบหน้าพ่อเลี้ยงตะวันลอยเข้ามา
ก่อนที่ตัวจริงจะย่างสามขุมเข้ามาพร้อมกับหน้าตาเคร่งขรึมจน
ขนมผิงพยายามที่จะเข้าห้องและล็อกประตู แต่ราชิตั้งเอาไว้
ได้ “ฮือ ๆ ๆ ๆ .... พ่อเลี้ยงอย่าไล่หนู พ่อเลี้ยงอย่าไล่หนู
ฮือ ๆ ๆ ”

“นี่เอ็งรู้โง่โง่ไอ้ขนมผิง”

“ขนมผิง... บอกฉันมาว่าโง่โง่อยู่ที่ไหน เร็ว..” อัศว
ราชตะคอกเสียงดังอย่างที่ไม่เคยโกรธใครมาก่อน “ขนมผิง...”

“ฮือ ๆ ๆ ๆ นะ..หนู ฮึก หนูเขียนแผนที่ ฮือ ๆ ๆ ฮึก .. หนูเขียนแผนที่ให้ไปทางท้ายไร่ค่ะ คุณโบข้าวบอกให้หนูเขียนแบบนั้น ฮือ ๆ ๆ ๆ พ่อเลี้ยงอย่าไล่หนูออกนะ ฮือ ๆ ๆ ”

อัครราชถึงกับหน้าถอดสี ทำอะไรที่กำลังเจอปัญหาน้ำหลาก แถมเส้นทางก็อันตรายเกินกว่าที่ผู้หญิงคนเดียวจะเข้าไป

“ไอ้ขนมผิง... เอ็งทำอะไรลงไป ทำไรอันตรายจะตายนี่ก็จะมีดแล้ว..”

ราชิตตำหนิเด็กสาวที่ตัวเองยึดแขนอยู่

“นะ..หนูไม่คิดว่าจะกล้าไป หนูก็บอกว่ามันเป็นป่า ฮือ ๆ ๆ ๆ ”

“ราชิต ส่งคนงานชายในไร่ทั้งหมดที่มีไปที่ท้ายไร่เดี๋ยวนี้”

“ครับบ....”

อัครราชร้อนใจ เขายังไม่ได้พักเลยตั้งแต่เข้าไปตามหาคนงานหญิงที่หายตัวไปเพราะน้ำหลาก ก็ต้องมาเหนื่อยตาม

หาใยไหมที่ก่อเรื่องจริง ๆ จนได้ เธอคงไม่อยากอยู่ที่นี้มาก ถึงได้กล้าเดินเข้าไปในป่าโดยที่ไม่รู้ว่ามันอันตรายแค่ไหน

สองเท้าที่ก้าวเดินเข้าไปในป่าพร้อมกับกระบอกปืนและไฟฉาย สาดส่องตามหาใยไหมอย่างไม่ลดละ หญิงสาวบอบบางต้องมาอยู่ในป่าที่อันตรายขนาดนี้ หัวใจของอัครราชก็ไหววูบขึ้นมาทันที การที่ช่วยให้เธอไม่ต้องเป็นผู้หญิงคนหนึ่งของผู้ชาย อาจทำให้เธอต้องมาตายในป่านี้ก็ไม่ได้ ยิ่งคิดได้ อย่างนั้น สองเท้าก็ยิ่งก้าวไวกว่าเดิม และเร็วกว่าเดิม

“ใยไหม... ใยไหม... เธออยู่ไหมออกมาเดี๋ยวนี้ ในนี้มันอันตราย ออกมา”

“นายหญิงครับ... นายผู้หญิงได้ยินไหมครับ ออกมาครับ..ในนี้มันอันตรายครับ...”

นานกว่าสามชั่วโมงที่ทุกคนเดินเท้ากลางสายฝนหาแต่ ก็ไม่มีท่าทีว่าจะเจอ

“พ่อเลี้ยงครับ ไม่มีวีแววเลยครับ หรือนายผู้หญิงจะไม่ได้มาทางนี้ครับ อีกอย่างฝนก็ตก รอยเท้าอะไรก็ไม่มีให้ดู”

“.....” อัครราชนั่งคิด เขาพบรอยเท้าในตอนแรกบ้าง แต่ฝนที่ตกหนักขึ้นทุกทีทำให้ทุกอย่างกลายเป็นความยากที่จะ

ตามหา ระหว่างกำลังครุ่นคิดสายตาของอัศวราชก็เหลือบไป
เห็นสร้อยข้อมือเส้นหนึ่งที่ตกอยู่ “เธอต้องมาทางนี้แน่ ฉันจำ
ได้ว่ามันเป็นสร้อยข้อมือของเธอ แบ่งคนกลับไปทีไร และอีก
ส่วนตามฉันมา”

“ครับ”

อัครราช ตอนที่ 7

“ฮือ ๆ ๆ .....”

โยโฉมซุกตัวเข้าใต้โพรงไม้อย่างหวาดกลัว รอบ
กายเธอเต็มไปด้วยป่า ต้นไม้สูงใหญ่และความมืดมิด มี
เสียงสายฝนและขู้อรงของสัตว์น้อยใหญ่ให้เธอได้ยินเป็น
ระยะ รอบกายเธอมันเต็มไปด้วยความน่ากลัว กระดาษ
แผ่นเล็กที่ขนมึงเขียนเส้นทางให้กับเธอก็ดูก้ำกึ่งน่ากลัวจน
มันเห็นได้เพียงกลาง ๆ ไฟฉายที่แอบหยิบมาก็ดับไม่ติดเสีย
แล้ว ตอนนี่เธอไม่กล้าที่จะก้าวเท้าเดินไปทางไหนเลย ทุก
เส้นทางมันน่ากลัวไปเสียหมด

“ฮือ ๆ ๆ ๆ พ่อจ๋า... หนูกลัว”

ร่างกายของโยใหม่สั้นเทา เธอทั้งหนาวเพราะตากฝนมานานหลายชั่วโมงและหวาดกลัวกับทุกสิ่งที่อยู่รอบกายในเวลานี้ ไม่คิดเลยว่าชีวิตที่เคยสุขสบายและได้รับการดูแลอย่างดีจากพ่อและแม่ จะต้องมาตระกำลำบากอยู่กลางป่าแบบนี้ เธอใช้สองมือลูบหน้าที่แยกไม่ออกระหว่างน้ำฝนและน้ำตา เธออ่อนล้าจากการเดินเหลือเกิน

.....

อัครราชออกตามหาจนเข้ามาเกือบถึงลำธารที่ซึ่งเสี่ยงต่อการเกิดน้ำหลาก ตลอดทุกก้าวเดินชายหนุ่มได้แต่ภาวนาอยู่ในใจ ขอให้เธอปลอดภัย สายตาสอดส่องไปตามแสงของกระบอกไฟฉายทุกทิศของสายตาก็พานพบแต่ทิวใบไม้ หมู่ต้นไม้ ไม่มีเสียงใดที่สอดแทรกกลับมาหลังจากที่เขาและราชิตตะโกนเรียกหา มีเพียงเสียงฝนและเสียงสัตว์ที่แตกตื่นต่อการเข้ามาของพวกเขา

“ราชิต ให้นักงานกลับไป เราตามหากันมาหลายชั่วโมงแล้ว พื้นที่ตรงนี้เสี่ยงเกินไปที่จะตามหา ฉันจะเข้าไปหาต่อเอง...”

“ผมขอเข้าไปด้วยครับ... ผมจะให้คนงานทั้งหมด
กลับไปก่อน ผมคงกลับไปไม่สบายใจแน่ถ้าทิ้งพ่อเลี้ยงเอาไว้
ที่นี้คนเดียว..”

“...” อัครราชไม่ตอบ เขาเดินนำเข้าไปในป่า รู้ดีว่ารา
ชาติเป็นลูกน้องคนสนิทที่ไม่ยอมทิ้งเขา “โยโยใหม่... ได้ยินฉัน
ไหม ออกมา”

.....สามสิบนาทีผ่านไป

พ่อเลี้ยงหนุ่มเดินเข้ามาลึกลับขึ้นจนได้ยินเสียงน้ำซัดเขียว
แต่เขาก็ยังก้าวเดินเข้าไปเรื่อย ๆ

“โยโยใหม่... โยโยใหม่ได้ยินฉันไหม..”

“นายผู้หญิงได้ยินไหมครับ...”

“โยโยใหม่.. โยโยใหม่..ได้ยินไหม”

“พ่อเลี้ยงครับ... เจอแล้วครับ...” ราชาติที่อยู่ห่างออกไป
ราวสองเมตรร้องเรียก เมื่อเขาพบโยโยใหม่ที่นอนสลบได้โพรงไม้
“ทางนี้ครับพ่อเลี้ยง...”

อัครราชแทบจะวิ่งไปยังต้นเสียงที่ราชาติส่งมา ทันทีที่
ชายหนุ่มเห็นโยโยใหม่ก็รวบรวมร่างกายของเธอเข้ามากอดทันที
แรงกระชากทำให้คนตัวเล็กที่หลับไหลเพราะอ่อนเพลียได้สติ

เมื่อรู้สึกตัวเธอก็ร้องไห้และกอดชายหนุ่มเอาไว้ด้วยความ
หวาดกลัว

“ฮือ ๆ ๆ ๆ .....”

“ไม่เป็นไรนะ... ไม่ต้องร้อง” พ่อเลี้ยงหนุ่มรู้ว่าเธอ
กำลังกลัว เขาใช้มือลูบหัวคนในอ้อมกอด “ไม่ต้องร้องนะ”

“พ่อเลี้ยงครับ.... ผมว่าตอนนี้เราออกจากแถวนี้ก่อน
ดีกว่าครับ เสียงน้ำแรงมาก”

“นำเลยราชิต.. ไปแถวกระท่อมพักนายพราน”

อัศวราชซ้อนร่างเล็กเข้าสู่อ้อมอก และเดินไปตาม
ทางเดินที่เห็นแสงไฟของราชิตหัวหน้าคนงานคนสนิท คนตัว
เล็กซุกซบไปกับแผงอกแกร่งและไม่รู้ตัวว่าตนเองหลับไปตอน
ไหน สายตาของคนตัวโตที่รับน้ำหนักหญิงสาวที่แทบไม่มี
น้ำหนักมองคนหลับตาพริ้มทั้งที่เปียกปอนด้วยรอยยิ้ม อย่าง
น้อยเธอก็ปลอดภัย แค่นี้ก็เพียงพอสำหรับเธอแล้ว

อัครราช ตอนที่ 8

“พ่อเลี้ยง...ที่กระท่อมมีชาวบ้านด้วยครับ” ราชิต
เร่งฝีเท้าเมื่อเดินเข้าไปใกล้แล้วเห็นแสงไฟ “อ้าวน้ำมะ
กัน”

เมื่อเข้าไปใกล้จึงได้พบว่าชาวบ้านที่ราชิตเห็นไกล
ๆ คือมะกันแม่ของชนมผิงที่ทำงานกับพ่อเลี้ยงตะวัน

“หัวหน้าราชิต พ่อเลี้ยงตะวัน...ชาววัดดีคะ/สวัสดิ์ครับ”

มะกันและลูกชายยกมือไหว้คนทั้งสองเมื่อมาถึง

“น้ำมะกัน... ผมรบกวนขอเสื้อผ้าอะไรสักชุดให้กับ”

พ่อเลี้ยงหนุ่มนึกคำที่จะอธิบายที่จะไม่ต้องตอบคำถาม
มากมาย “ให้กับเมียผมนะครับ..”

“ได้ ๆ ...” แม่ของชนมผิงเปิดหาเสื้อผ้าในกระเป๋าเบ้ที่ อยู่ในสภาพเก่าพอตัว แต่มันก็คงจะดีกว่าปล่อยให้โยโย่ใหม่อยู่ในสภาพแบบนี้ “นี่คะพ่อเลี้ยง”

“เอ่อออ... รบกวนเปลี่ยนให้เธอหน่อยได้ไหมครับ.. คือ ๆ ผมกับเมียเรายังไม่ได้แต่งงานกันตามประเพณีนะครับ”

พ่อเลี้ยงหนุ่มอึ้ง หันมองหน้าราชิตที่นิ่งเงียบไม่พูดอะไร

“ดี ๆ ไม่ผิดฝีกัน.. เดี่ยวมะกันเปลี่ยนให้คะ”

อัครราชจึงได้อุ้มคนที่ยังหลับไหลเข้าไปในกระท่อม ก่อนที่จะออกมาผิงไฟกับราชิตและน้องชายของชนมผิง ฝนก็ยังตกไม่หยุด โชคดีที่เพิงของกระท่อมหลังนี้ค่อนข้างสูง ทำให้สามารถก่อกองไฟได้ อัครราชใช้เงินที่ติดตัวมาขอซื้อไก่ป่าที่น้องชายและแม่ของชนมผิงจับได้ เพื่อเป็นอาหารให้แก่เขา และลูกน้องอย่างราชิตที่ไม่ได้กินอะไรมาทั้งวัน แต่ก็ไม่ลืมที่จะปันส่วนที่ดีที่สุดไว้ให้กับโยโย่ใหม่เพราะหากเธอตื่นเธอก็คงจะหิวอย่างแน่นอน

.....

กลิ่นหอมของเนื้อไก่ที่ต้องไพลอยเข้าไปในกระท่อมซึ่ง
ไยโหมนอนหลับคู่กับมะกัน ท้องน้อยที่ได้รับเพียงอาหารเช้าที่
เป็นข้าวต้ม เกิดความหิวจนไม่สามารถข่มตาหลับได้ ไยโหม
ตื่นขึ้นมาเพราะความหิว แสงจากตะเกียงที่จุดไว้ที่มุมห้องทำ
ให้เห็นว่าเธอนอนหลับอยู่คู่กับหญิงวัยกลางคนผิวกร้าน
เสื้อผ้าของเธอก็ถูกเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าที่มีลักษณะคล้ายกับ
หญิงคนนั้น

...กลิ่นหอมที่ลอยเข้ามาทำให้ไม่อาจที่จะทนต่อไปได้
เธอก็ลุกเดินไปที่ประตู และเห็นพ่อเลี้ยงหนุ่มที่กำลังหมุนไม้
ไก่อที่เขเอาไว้ให้ไยโหม อีกฟากของกองไฟก็มีราชิตและ
เด็กชายคนหนึ่งนอนหลับคู่กัน

ไยโหมทรุดกายนั่งลงข้างอัศวราช สายตาของเธอมอง
ไปที่เนื้อไก่ที่อยู่ในไม้ด้วยความหิว คนตัวโตที่เพิ่งสังเกตว่ามี
คนหิวข้าวมานั่งข้าง ๆ เป็นต้องหัวเราะออกมา

“หิวละสิ...”

เธอเพียงพยักหน้าตอบ พ่อเลี้ยงหนุ่มจึงส่งไก่ที่ถืออยู่
ให้กับเธอ หน้าตาของหญิงสาวดีใจมาก เธอใช้มือจับไปที่ชิ้น
เนื้อโดยที่ไม่คิดว่ามันจะร้อน

“ร้อน ๆ ..” เธอปล่อยไม้ไผ่ที่ถือในมือ โชคดีที่อัศวราช
รับเอาไว้ได้ “ฉันทัน...ฉันทันกินไม่เป็น มันร้อน”

“เข้ามานั่งใกล้ ๆ ...” พ่อเลี้ยงหนุ่มดึงมือของเธอมาดู
เมื่อเธอขยับเข้ามาใกล้ ปลายนิ้วมีรอยแดงเล็กน้อยเขาเพียง
ลูบมันแผ่วเบาและใช้ปากเป่าเหมือนทำให้กับเด็ก ๆ ที่นี้ไม่มี
ยา ที่ทำได้ก็มีเพียงเท่านั้น “นั่งเฉย ๆ จะฉีกให้กิน..”

“.....”

ดวงตาคู่สวยจ้องมองชายหนุ่มที่ใช้มือฉีกเนื้อไผ่พอคำ
อย่างไม่กลัวร้อน ก่อนที่เป่าด้วยปากและยื่นมาให้เธอ แต่เมื่อ
เธอจะรับเขาก็เอาหนี เป็นการบอกว่าจะป้อน คนที่หิวอยู่เป็น
ทุนเดิมจึงจำยอมอ้าปากรับอย่างว่างาย

....ราชิตที่นอนอยู่อีกฟากของกองไฟ เห็นภาพดังกล่าว
ก็อดที่จะยิ้มไม่ได้ เขาทำงานที่ไร่ตะวันมานาน ไม่เคยเห็น
พ่อเลี้ยงหนุ่มคนนี้ดูมีความสุขแบบนี้มาก่อน แม้จะไม่รู้ว่า
ผู้หญิงคนนี้เข้ามาในไร่ด้วยเหตุผลอะไร แต่ที่รู้คือเธอเป็นคน
ของใจของเจ้านายของเขา

อศฺวราช ตอนที่ 9

“แกอย่ามาใส่ร้ายฉันนะนั่งขนมผิง...” ไบข้าวประกาศกร้าวเสียงดัง เมื่อขนมผิงซัดทอดว่าตนเองเป็นคนให้เขียนแผนที่เข้าไปในป่า“ไบข้าวจะทำแบบนั้นทำไมคะพ่อเลี้ยงตะวัน ไบข้าวไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีผู้หญิงคนนีเข้ามาในไร่ตะวัน”

“จะไม่รู้ได้ไง ก็ขนมผิงเป็นคนบอก... ฮือ ๆ ..พ่อเลี้ยงเชื่อขนมผิงนะคะ คุณไบข้าวให้ขนมผิงเขียนจริง ๆ บอกขนมผิงว่าเขียนแล้วจะให้เงินสามพัน”

“นั่งขนมผิง นั่งบ้า..ฉันไม่ได้บอก..”

“หยุด...” อัครราชตะคอกเสียงดัง สองคนที่กำลังส่งเสียงท่ามกลางกลุ่มคนงานก็เป็นต้องหยุดนิ่ง “ผมขอโทษด้วยที่ทำให้คุณไบข้าวเสียเวลา เรื่องนี้เป็นเรื่องภายในไร่ ผมจะจัดการเอง ในเมื่อคุณไบข้าวบอกว่าไม่รู้เรื่อง”

“ตะวันคะ..ไบข้าวไม่รู้”

“ราชิต.. ส่งคุณไบข้าวด้วย” พ่อเลี้ยงหนุ่มพูดแทรกขึ้น “ผมขอเสียมารยาทไม่ไปส่งนะครับ”

ไบข้าวมองหน้าพ่อเลี้ยงตะวันอย่างขัดเคือง แต่ก็ต้องจำยอมออกไปเมื่อเจ้าของไร่ออกปากไล่ขนาดนี้ เธอหันไปส่งสายตาอากาศใส่ขนมฝิงที่นั่งกับพื้นและยังโอดครวญร้องไห้ไม่เลิก

อัครราชจ้องมองขนมฝิงนิ่ง เขารู้ดีว่าไบข้าวเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แน่ ๆ ถึงขนมฝิงจะชอบเอาข้าวของตนเองไปให้ไบข้าว แต่เธอก็แค่เด็กที่อยากได้เงินไปรักษาพ่อก็เท่านั้น ไม่ใช่คนที่อยากจะทำร้ายใคร ระหว่างที่กำลังคิด หญิงสาวที่สั่งให้นมอิมักกับบริเวณห้ามออกจากห้องก็วิ่งเข้ามากลางวง

“อย่าไล่ชนมผิงออกนะคะ ชนมผิงไม่ได้เขียนแผนที่ให้
โยใหม่ โยใหม่ออกไปเอง อย่าไล่ชนมผิงออกเลยนะคะ
พ่อเลี้ยง”

“.....” อัครราชจ้องมองคนที่มาใหม่ เธอคิดว่าเขาเป็น
คนโง่ที่จะเชื่อสิ่งเธอพูดสินะ แต่ดูเหมือนว่าเธอกำลังซุกหลุม
ฝังตัวเอง “ทำไมฉันต้องเชื่อ”

“ก็มันเป็นความจริงไงคะ ชนมผิงไม่ได้ทำอะไรผิด
พ่อเลี้ยงอย่าไล่ชนมผิงออกเลยนะคะ”

“ชนมผิงสารภาพแล้วว่าเป็นคนเขียน เธอจะบอกว่า
ไม่ได้ใช่มั้ย...”

“.....”

คนตัวเล็กหน้าถอดสี เธอคงมาเข้าไป แต่อย่างไรเธอก็
ยอมให้คนที่ช่วยเหลือเธอต้องเดือดร้อนไม่ได้

“ฉันจะไม่ไล่ออกก็ได้..แต่” พ่อเลี้ยงเดินเข้ามาหาโยใหม่
ด้วยท่าที่เจ้าเล่ห์ “เธอต้องเชื่อฟัง ไม่ดื้อและเมื่อใดที่เธอคิดหนี
ไปจากที่นี่ ฉันจะไล่ชนมผิงออกทันที และจะไล่พ่อกับแม่ของ
ชนมผิงที่อยู่บนที่ดินของไร่ตะวันด้วย ว่าง...ทำได้ไหม”

“.....”

โยไ้ใหม่กั้มน้ำเงียบ แต่ก็ไ้ยินเสียงขนมผิงที่ร้องให้
โอดครวญหนักกว่าเดิมเมื่อรู้ว่พ่อเลี้ยงตะวันจะไล้ที่อยู่ที่พ่อ
กั้บแม่หลับนอน

“ราชิต..ส่งคนไปไล้มะกัน”

“ก็ไ้ได้ ๆ ฉันจะไม่หนี จะเป้นเด็กดี ไม่ดี้อ...”

เธอตอบเสียงเบา พ่อเลี้ยงหนุ่มยกยิ้มอย่างพอใจ เมื่อ
หญิงสาวขุดหลุมฝังตัวเองจนมิดโดยที่เขาไม่ต้องทำอะไร

“ขอบคุณคะ ขอบคุณนายผู้หญิง ฮือ ๆ ๆ ๆ ขอบคุณ
ที่ช่วยขนมผิง ขอบคุณที่ช่วยพ่อกั้บแม่ขนมผิง ฮือ ๆ ๆ ๆ ”

ขนมผิงคลานเข้ามาถอดขาของโยไ้ใหม่และร้องให้เสียง
ดัง คนที่จนแต่้มต้องอยู่ที่นี่จึงลี้มและนั่งลงถอดขนมผิง เด็ก
สาวที่อายุใกล้เคียงกัน

อัครราช ตอนที่ 10

สองเท้าก้าวเดินไปตามทางเดินของไร่ หลังจากรู้
มาว่าพ่อเลี้ยงตะวันคนดูของไผ่ไหมเข้าไปในจังหวัดที่
เธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธออยู่ในจังหวัดอะไร นมอิมให้
แม่บ้านคนหนึ่งพาไปหาขนมฝิงที่วันนี้ได้รับหน้าที่ที่รวมถึงเป็น
การทำโทษของพ่อเลี้ยงหนุ่มให้เป็นคนเพาะกล้าต้นไม้

“นั่นไงคะ ขนมฝิง”

แม่บ้านที่พาไผ่ไหมเดินมาชี้ไปที่เด็กสาวในชุดเสื้อลายส
ก็อตแขนยาว มีผ้าโพกหน้าอีกชั้น และมีหมวกสีเหลืองที่
คล้ายทำจากพลาสติกสวมทับ

“ขอบคุณนะคะ...” หญิงสาวเดินเข้าไปหาขนมปังที่ดูเหมือนกับเป็นคนเดียวกับที่อายุใกล้เคียงกับเธอและเธอก็ถูกชะตา “ขนมปัง.. ฉันขอทำด้วยได้ไหม”

“ทำอะไรคะ ทำไม่ได้ เดี่ยวพ่อเลี้ยงตะวันด่าขนมปังตายเลย กลับไปอยู่กับนมอิมเถอะคะ”

“ฉันเบื่อ พ่อเลี้ยงไม่อยู่ ฉันจะช่วยเธอทำ เธอจะได้เสร็จ พ่อเลี้ยงไม่รู้แน่”

“.....” เด็กสาวครุ่นคิด เธอรู้แน่ว่าหญิงสาวคนนี้เป็นมิตรไม่ใช่ศัตรู แม้ไม่สามารถทำให้เธอได้เงินได้ทองที่เพิ่มขึ้นอย่างเช่นที่ได้จากโบซาว แต่ก็ไม่ทำร้ายเธออีกทั้งยังปกป้องเสียด้วยซ้ำ “ก็ได้ ๆ แต่ถ้าพ่อเลี้ยงด่า ขนมปังไม่เกี่ยวนะ”

“โอเค... แล้วนี่ขนมปังทำอะไร สอนฉันหน่อยสิ”

และทั้งสองคนก็ช่วยกันปลุกต้นไม้กันอย่างสนุก โดยที่ไม่รู้เลยว่าพ่อเลี้ยงหนุ่มกลับเข้ามาในไร่แล้ว

.....

อิศวรราชกลับเข้ามาในไร่พร้อมกับขนมเค้กน่ากินที่บรรจุนอกกล่องน่ารักของร้านประจำที่หมอนามักซื้อมาฝากนมอิมทันทีที่ถึงรถเขาก็เข้าไปหานมอิมเพื่อหาไทม์ทันที แต่สิ่งที่

ได้รับรู้คือหญิงสาวออกไปเล่นกับขนมปังที่กลางไร่ในอากาศที่ร้อนจ้า ความโกรธเกิดขึ้นเล็กน้อยเมื่อเธอไม่เชื่อฟัง แต่เมื่อเดินเข้ามาที่แปลงเพาะต้นไม้และเห็นคนตัวเล็กที่นั่งพับเพียบลงกับพื้นคู่กับขนมปังอย่างไม่กลัวเปื้อน อีกทั้งใบหน้ายังมีคราบดินติด มือก็ไม่ใส่ถุงมือทำงานอย่าง ความหงุดหงิดก็กลายเป็นรอยยิ้มเข้ามาปะปน แต่อัศวราชก็บ่นหน้านั่งเดินเข้าไปหาคนที่นั่งกับพื้น

“พะ..พอเลี้ยงงง”

โยใหม่หันไปมองตามมือที่ขนมปังชี้ ก่อนที่เธอจะวางถุงดินที่ถืออยู่ในมือทันทีและกรอกตาไปมาคล้ายกำลังหาข้อแก้ตัว ในหัวก็คิดว่าทำไมกลับมาเร็วจัง เธอยังปลุกต้นไม้ไม่ถึงห้าต้นเลย แต่ความจริงแล้ว สีสันที่เธอปลุกกับเท่ากับห้ำสิบต้นที่ขนมปังปลุกโดยไม่ได้เร่งรีบ

“ฉัน..ฉันแค่ออกมาเดินเล่นก็เท่านั้น อยู่ในห้องมันน่าเบื่อ”

“ฉันเพิ่งรู้ว่าเวลาที่เขาเดินเล่นกันจะมอบแม่ไปด้วยดินขนาดนี้...” อัศวราชถอดหมวกที่ตนเองสวมอยู่สวมให้กับหญิงสาว“อย่าถอด อยู่กลางแดดทำไมไม่ใส่หมวก”

“มันก็ไม่ร้อนนะ อากาศมันก็เย็นสบาย” เธอพยายาม
เถียง “จะทำอะไร.. ปล่อยมือฉันนะ”

“.....” พ่อเลี้ยงหนุ่มใช้มือปิดคราบดินออกจากมือของ
คนตัวเล็ก เมื่อคราบดินหลุดออกไปจึงปรากฏรอยแดงอยู่บน
ผิว ผิวเธอบอบบางเสียจริง มือก็ยังนุ่มนวลราวกับเด็ก “ปลุก
ไปอีกห้าสิบต้นเลยนะขนมผิง เธอทำให้คุณเฒ่าใหม่มือเจ็บ”

“อะไรกันคะ..พ่อเลี้ยง..” เธอเรียกตามที่คนงานในไร่
เรียก คนตัวสูงจึงหันกลับมามองหน้าเจ้าของมือบางที่เคঁำกุ่ม
อยู่ “ขนมผิงไม่เกี่ยวซะหน่อย ฉันทำมือตัวเองเอง ทำไมต้อง
ลงโทษไม่มีเหตุผล”

“เพิ่มไปอีกสามสิบนะขนมผิง...”

“โอ๊ยยพ่อเลี้ยง” หญิงสาวใช้สองมือเขย่าแขนคนที่ตัว
โตกว่าที่กำลังใช้อำนาจทำโทษขนมผิง “ต่อไปฉันจะไม่ดี้อ จะ
บอกก่อนที่จะทำอะไร อย่าทำโทษขนมผิงแบบนี้สิคะ”

“พูดแล้วนะ...” พ่อเลี้ยงหนุ่มจึงยิ้มออก “ขนมผิง ฉันซื้อ
ขนมฝากไว้ที่ราชิต เอาไปแบ่งน้องชายด้วย”

“คะ ๆ ขอขอบคุณคะ..”

ขนมผิงที่นั่งก้มหน้ารีบวิ่งไปยังห้องพักคนงานทันที มี
เพียงใยไหมที่เพิ่งรู้ตัวว่าตนเองซูดหลุมฝังตัวเองเป็นรอบสอง

อัครราช

ตอนที่ 11

“อยู่เฉย ๆ ....” อัครราชใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดคราบดินออกจากหน้าของโยไหม คนตัวเล็กก็ร้องตัวหนีจนเขาต้องดู ทั้งสองนั่งอยู่บนพื้นหญ้าใต้ต้นไม้ใหญ่ที่มีลมเย็น ๆ พัดตลอด “เขาให้เอาดินไว้ในถุง ไม่ได้ให้เอามาไว้ที่แก้ม”

“ก็..ไม่รู้มันมาติดตอนไหนหนิ...”

หลังจากเช็ดแก้มใส่จนสะอาด พ่อเลี้ยงหนุ่มจึงเอากล่องขนมยื่นให้ ดูเหมือนคนตัวเล็กจะไม่เข้าใจ เพราะเมื่อกล่องสีส้มอมชมพูอยู่ตรงหน้าเธอก็ยังนั่งนิ่งและมองเฉย ๆ เท่านั้น

“ฉันซื้อขนมมาฝาก ถ้าไม่กินจะเอาไปให้ขนมผิง..”

“กิน ๆ ..” ใยไหมรีบแย่งกล่องมาทันควัน ก่อนที่จะเหยียดขายาวไปกับเนินหญ้าและวางกล่องขนมบนหน้าขา ในกล่องมีซั๊กอันคันเล็ก ๆ และขนมเค้กที่หน้าตาน่ากินเป็นอย่างมาก ท้องที่ไม่รู้ว่าเล่นซนเสียนานจึงประท้วงหิวขึ้นมาทันที “น่ากินมาก ๆ อืมมม...อร่อยจังเลยคะพ่อเลี้ยง”

“เรียกฉันว่าพีตะวันก็ได้..”

“.....” คนตัวเล็กหันมามองยังต้นเสียง พีตะวัน...มันทำให้รู้สึกไม่ห่างเหิน และก็ไม่ว่าดกกล้วยเหมือนแต่ก่อน เมื่อได้มองหน้าของพ่อเลี้ยงหนุ่มใกล้ ๆ ความรู้สึกที่เคยบอกว่าเขาอบอุ่นมันก็เข้ามายืนยันว่าเขาอบอุ่นจริง ๆ ไม่รู้สึกว่าเขาถูกจับมาขัง หรือถูกเรียกค่าไถ่เลยสักนิด “พีตะวัน..”

.....

ไบข้าวเข้ามาในไร่ตะวันพร้อมกับผลไม้้นำเข้าเนื้อดีที่ตั้งใจเอามาทำคะแนนกับอัครราช ตอนนี้เธอไม่มีขนมผิงคอยรายงานแล้วว่าพ่อเลี้ยงสุดหล่อที่เธอจ้องจะจับกำลังทำอะไรอยู่ เธอจึงต้องเข้ามาที่ไร่บ่อยยิ่งขึ้น

.....ชุดเดรสสั้นเกาะอกสีแดงทำลมหนาวเดินเข้าไปตามทางเดินที่ราชินีนำ เค่าแก๊งพาเธอเดินวนเข้าไปทางท้าย

ไร้อ่างวาไม่รู้ว่าพ่อเลี้ยงตะวันอยู่ที่ไหน ทั้งที่รู้เต็มอกว่า
เจ้านายกำลังนั่งเล่นกีนลมบ่มหัวใจอยู่กับโยใหม่

“ไฉ่ยย นายราชิต ฉันเดินตามจนขาจะพันกันอยู่แล้ว
ตกลงพ่อเลี้ยงอยู่ที่ไหน”

โบข้าวเริ่มหงุดหงิด เพราะรองทำสั้นสูงที่ไม่ได้เดินกับ
พื้นเรียบ เริ่มสร้างปัญหาให้กับเธอเสียแล้ว

“นี่ออกแล้วครับ... ต้องอยู่แถวทำไร่แน่เลยครับ”

“ไฉ่บ้า..แกเพิ่งพาฉันเดินมา อยู่ไหนกันแน่ หะ”

“มีอะไรรีป่าวคะคุณโบข้าว” นมอิมได้ยินเสียงไววาย
จึงเดินเข้ามาหา รู้ดีว่าราชิตคงหาเรื่องแกล้งอย่างเป็นแน่ “มา
หาพ่อเลี้ยงตะวันใช่ไหมคะ..”

“ก็ใช่ะสิ คนงานไร่นี้อะไร เจ้านายอยู่ไหนไม่รู้ พาฉัน
เดินจนปวดขาหมดแล้ว”

“อยู่แปลงปลูกต้นไม้คะ...”

สิ้นคำพูดโบข้าวก็สะบัดหน้าไปยังแปลงปลูกต้นไม้ที่
นายราชิตหัวหน้าคนงานไม่ยอมพาเดินเข้าไปใกล้

โบข้าวเดินมายังแปลงปลูกต้นไม้แต่ก็ไม่พบ สายตาจึง
กวาดมองไปรอบ ๆ ก็เห็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งที่นั่งกีนขนมอยู่

และจำได้ว่าเป็นโยไ้มหญิงสาวที่ขนมผิงเคยรายงานว่
พ่อเลี้ยงหายเข้าไปในห้องน่านหลายชั่วโมง สองเท้าบรรจง
เดินเข้าไปอย่างมั่นใจ ก่อนจะยืนในระยะใกล้ ก็มองคนที่นั่ง
อยู่กับพื้นหญ้า เธอใช้สายตามองตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างดูถูก

“มีอะไรรีป่าวคะ..”

“มี...” โใบั่ววกระแทกเสียงก่อนที่จะกอดอกยื่นมอ
การแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าธรรมดา หน้าตาก็บ้าน ๆ “ฉันจะบอก
ว่พ่อเลี้ยงตะวันเป็นของฉัน”

“.....”

“อย่าได้คิดที่จะมายุ่งกับของ ๆ ฉัน”

.....

“นี่..ฉันถามว่เข้าใจไหม”

โใบั่ววถามซ้ำเป็นรอบที่สอง เธอถามแม่เด็กสาว
ตรงหน้าเสียงดังมาก แต่ก็ยังมองหน้าเฉย ๆ ไม่ตอบสนอง
อะไร จนเธอถามเป็นครั้งที่สองโยไ้มจึงลุกขึ้นยืนซึ่งความสูง
ก็ไม่ได้ต่างจากเธอ

“ถามว่าเข้าใจไหม พ่อเลี้ยงตะวันเป็นของ.. อืม..ขอ
โทษนะคะ คุณซื้ออะไรคะ” โยใหม่ถาม “ออ..นี่ก็ออกแล้ว
คุณโบข้าว เข้าใจไหมพ่อเลี้ยงตะวันเป็นของคุณโบข้าว”

โยใหม่หันสายตาไปยังพ่อเลี้ยงหนุ่มที่มายืนข้างหลังโบ
ข้าวมานานแล้ว ก่อนที่เธอจะเดินไปพร้อมกับกล่องขนมที่ถืออยู่
ในมือ

“เข้าใจไหมพ่อเลี้ยงตะวันเป็นของฉัน...”

โยใหม่ยังล้อเลียนทั้งที่เดินออกไปได้ระยะหนึ่ง อัสว
ราชเป็นต้องอึดอัดกับการกระทำของหญิงสาว แต่ก็บ่นหน้าหนึ่ง
ใส่ผู้ที่แสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของของตัวเองทั้งที่เขาไม่เคยบอก

“พ่อเลี้ยงงง...คือ”

“คุณโบข้าวมีอะไรรีป่าวครับ..”

“โบข้าวแค่แวะเอาผลไม้ที่พ่อสั่งซื้อมาจากเมืองนอกมา
ฝากคะ แต่ว่าข้าวถือไม่ไหวเลยวางเอาไว้ในบ้าน”

“อย่างนั้นหรอครับ แต่ความจริงไม่ต้องก็ได้ แค่อุ่น
กับส้มในไร่ ผมก็กินไม่ไหวแล้ว ผมต้องขอตัวนะครับ พอดีมี
ทำคลอดแม่แล้ว...หรือคุณโบข้าวจะไปด้วยก็ได้ล่ะครับ”

อัครราชอ้าง เพราะไบข้าวไม่ตามไปอย่างแน่นอน
ทันทีที่ได้ฟังว่าจะทำคลอดแม่บัว ไบหน้าก็เปลี่ยนจากยิ้มไป
เป็นท่าที่ขยะแขยงทันที

“ความจริงข้าวมีนัดทำเล็บที่ในเมือง แต่อยากไปนะคะ
ที่ไร่ข้าวก็เห็นบ่อยคะ...”

.....

โยไหมถือกล่องขนมที่ตนเองยังกินไม่หมดเข้าไปหานม
อิมในห้องครัว ซึ่งภายในครัวกำลังเตรียมทำอาหารมือเย็นกัน
อยู่ มือเล็กยังตักขนมเข้าปากโดยไม่ได้สังเกตสายตาของแม่
ครัวรวมไปถึงนมอิมที่มองอย่างประหลาดใจ

“หนูโยไหมจะรับน้ำหน้อยไหมจ๊ะ...” นมอิมเอ่ยถาม
เมื่อหญิงสาวตักขนมเค็กเนื้อสวยที่รู้ว่าใครเป็นคนซื้อให้เข้า
ปากคำแล้วคำเล่าจนแก้มป่อง แต่ดูเหมือนเธอจะหุ้้อ และ
ไม่ได้ยินเสียงของนมอิมที่พูดในระยะใกล้ “หนูโยไหม...”

((แคะ ๆ ๆ ๆ ..))

เธอล้ำลักขนมจริง ๆ

“น้ำ ๆ เธอเอาน้ำมาให้คุณโยไหมสิ..”

นมอิมสั่งแม่ครัว ทั้งดูบหลังและเอาน้ำมาให้ดื่ม คนที่กินขนมไม่ดูกำลังสำลักจนตัวโยน ดวงตาแดงกล้าเพราะแสบคอ เธอดื่มน้ำจนหมดแก้ว ก่อนที่จะหายใจแรง ๆ อย่างเหนื่อย ๆ ท่ามกลางสายตาของแม่ครัว

“ขอบคุณนะคะ... โยใหม่ไม่กินแล้ว มันติดคอ”

เธอทำท่าจะโยนกล่องขนมที่ยังกินไม่หมดลงไปในถังขยะ

“เดี๋ยว..” พ่อเลี้ยงหนุ่มเข้ามาคว้ามือเธอไว้ได้ทัน ความจริงก็ทันตั้งแต่เธอติดคอแล้วเหล่าแม่ครัวพากันหาน้ำมาให้กิน คนตัวเล็กที่ถูกรู้ว่ามีมือได้รีบชักมือออกทันที “คนเขามีน้ำใจซื้อมาให้ จะทิ้งง่าย ๆ อย่างนี้เลยหรอ”

“.....”

เธอไม่ตอบ และเดินไปหลบหลังนมอิม วางกล่องขนมไว้กับโต๊ะ

“ออกมาคุยกับฉันหน่อย..”

“ไม่ ฉันจะช่วยนมอิมทำครัว”

เธอมองไปรอบ อ้างว่าทำครัวพ่อเลี้ยงชอบใช้อำนาจกดดันแก่งตั้งไม่กล้าแน่

“ฉันจะไม่คือ จะเชื่อฟัง จะเป็นเด็กดี..”

อัครราชทวนคำที่เด็กสาวเคยพูดไว้ คนตัวเล็กที่ยืนอยู่
หลังนมอิมเป็นต้องกำมือ ก็มันเป็นคำพูดของเธอจริง ๆ

“ไปคุยกับพ่อเลี้ยงก่อนนะคะ... พ่อเลี้ยงไม่ดุหรอกค่ะ
...”

นมอิมหันมาลูบหัวด้วยรอยยิ้ม เด็กสาวยังทำกำมือ
ขณะที่พ่อเลี้ยงตะวันจูงมือออกไปจากห้องครัว

คนเป็นนมที่เลี้ยงดูอัครราชมาตั้งแต่เล็กดูออกว่าหญิง
สาวผู้มาใหม่คนนี้ทำให้เขามีความสุขกว่าเดิม มีรอยยิ้มที่
ไม่เคยเห็น ถึงไม่รู้เหตุผล แต่ก็ยินดี หากจะมาเป็นนายหญิง
อย่างที่พ่อเลี้ยงตะวันประกาศไว้

อัศวราช

ตอนที่ 12

“.....”

คนตัวเล็กยังทำแก้มกลม เมื่อถูกจูมือมายัง
ระเบียงนอกบ้าน เธอมองนมองไม่สนใจอัศวราช

“อาการแบบนี้ถ้าเป็นคนรักกัน เขาเรียกว่าหึง”

“ฉันไม่ได้หึง...”

โย้ไหมพูดขึ้นทันควันอย่างร้อนตัว ฉันจะไปหึงเขาได้
ยังไง

“ฉันก็ยังไม่ได้ออกว่าเธอหึง อาจเป็นช่วงกำลังมี
ประจำเดือน หรือหมดประจำเดือน..”

“จะบ้าเหรอ โยใหม่เพิ่งจะ19 จะหมดประจำเดือนได้
ยังไ้ คุณโบข้าวเจ้าของใครบางคนสิไม่ว่า มาว่า ๆ ๆ ใส
คนอื่น”

“.....” อัครราชย์มออกมาจนได้ คนที่ทำแก้มกลมพุด
ออกมาจนได้ว่าสาเหตุที่ทำให้เธอกินขนมจนติดคอ และทำให้
เธอบั่นแก้มกลมป่องเดินตามเขาคือโบข้าว “ความจริงแล้ว
ฉันกับโบข้าวก็เป็นแค่คนรู้จักกันเท่านั้น..”

“บอกทำไมคะ ไม่อยากรู้ซะหน่อย..”

“ฉันพูดลอย ๆ เฉย ๆ ..”

“.....”

เธอทำปากจู๋ เมื่อชายหนุ่มดักคอ แต่มันน่ารักใน
สายตาของอัครราชเสียจริง เธอพยายามจะดึงมือออก แต่เขา
ไม่ยอมปล่อย

“ที่นี่จังหวัดเชียงราย ไร่นี้และบ้านหลังนี้เป็นของฉัน
เส้นทางที่จะออกไปจากไร่ก็ไกลพอตัว.. ตอนนี้น้ำปามา ถ้าไม่
มีน้ำป่า ทำไร่จะมีน้ำตกที่สวยงาม ไร่นี้ปลูกองุ่นและส้ม มี
สตรีทอร์เบอร์รี่ที่กำลังขยายพื้นที่อยู่ทางปีกซ้ายของไร่”

“...บอกโยใหม่ทำไม ไม่กลัวหนีเหรอ”

“กลัว...” เขารับคำเอาดี ๆ จ้องมองคนใต้ความสูงที่มองหน้าตาปริบ ๆ “แต่ฉันอยากให้เธอสบายใจ ฉันมีเหตุผลที่ต้องจับเธอมา ฉันอยากให้เธอแคว่เวลา เมื่อถึงเวลาฉันจะพาเธอกลับบ้านเอง”

“.....”

“ฉันอนุญาตให้เธอเขียนจดหมาย ฉันจะให้ลูกน้องที่ต้องเข้ากรุงเทพทุกอาทิตย์เอาไปเสียบที่หน้าบ้านเธอ แต่จะต้องให้ฉันอ่านก่อนทุกครั้ง แบบนี้เธอสบายใจขึ้นไหม”

“.....” เธอจ้องมองหน้าพ่อเลี้ยงหนุ่มที่ไม่ได้ขู่คำรามใส่เธอเหมือนแต่ก่อน เขาใจดีและอบอุ่นอย่างที่นมอิมบอกไว้จริง ๆ “ขอบคุณนะคะ... มันอาจไม่ดีที่สุด แต่มันก็ดีมากถ้าใยไหมจะได้ส่งข่าวให้พ่อรู้บ้าง”

“.....”

“ขอบคุณค่ะ.. พี่ตะวัน”

“อืมมม..”

พ่อเลี้ยงหนุ่มพยักหน้ารับ แต่มือก็ยังเกาะกุมมือเล็กเอาไว้อย่างนั้น

“พรุ้งนี้ใยมะขมิบไปกับขนมฝัองได้ไหม ขนมฝัองจะไปหาแม่กับพ่อที่ทำไร่” เธอขออนุญาต “ขนมฝัองบอกว่าไปไม่นาน.... เดินไปนิดเดียวก็ถึง”

“.....”

“จะใส่หมวกและใส่เสื้อแขนยาวให้เรียบร้อยค่ะ..”

“.....” อัครราชย์มีให้กับคนตัวเล็ก เธอเป็นเด็กสาวที่น่ารักเสียจริง“ฉันจะพาไปหลังจากฉันกลับจากตรวจไร่ตอนหกโมงเช้า”

“ไปแค่นี้ไม่เห็นต้องไปคุมเลย ไม่ได้จะหนีซะหน่อย..”

เธอบ่นงุงิบ แต่พ่อเลี้ยงหนุ่มก็ได้ยินทุกคำ

“ไม่ได้ไปคุม แต่เป็นห่วง... เดี่ยวก็เดินชนนกชนหมูกลับมาไม่สบาย”

“ใยมะขมิบไม่ได้เป็นเด็กนะคะ พี่ตะวัน..คนอะไรจะไปเดินชนนกชนหมู”

....ก็อก ๆ ๆ ๆ

อัครราชเงยหน้าจากเอกสารยอดกำไรของไร่เมื่อเสียงประตูห้องทำงานดังขึ้น เขามองไปที่นาฬิกาที่แขวนอยู่ที่ผนังห้อง มันบอกว่า 22.00น. แล้ว ซึ่งไม่น่าจะมีใครที่จะมาเคาะประตู แม้แต่หม่อม

“เข้ามาได้...”

เขาปิดแฟ้มเอกสาร ขณะที่สายตามองไปที่ประตูไม้สีน้ำตาลที่ค่อย ๆ เปิดช้า ...โยโห่ เธอเดินเข้ามาพร้อมกับแก้วกาแฟ ก่อนที่จะวางลงกับโต๊ะ เธอสวมชุดนอนตัวเล็กสีฟ้าลายตรงที่เขาใส่ไม่ได้แล้วเพราะมันเล็ก แต่มันก็ยังดูตัวใหญ่ไปกับความสูงและขนาดตัวของเธอ

“..อืมม.. โยโห่เห็นว่า ไฟห้องยังเปิดเลยคิดว่าน่าจะอยากได้กาแฟ”

“ไม่ได้ผสมยาพิษเพื่อที่จะหนีไปจากที่นี่ใช่ไหม..”

“จั้นไม่ต้องกินคะ คนเขาหวังดีซงมาให้...” คนตัวเล็กตั้งท่าจะยกแก้วกาแฟที่วางอยู่บนโต๊ะหนี แต่พอเลี้ยงหนุ่มก็คว้าเอาไว้ได้ก่อน กาแฟสีน้ำตาลอ่อนบ่งบอกว่าคนซงคงใส่คอปฟีเมทไปหลายช้อน “เอามาสิคะ..ถ้ากลัวว่าจะมียาพิษ”

“เดี๋ยวจะมีคนหัวล้านใจน้อย..”

“โยใหม่ไม่ได้หัวล้าน..”

เธอเอามือลูบหัวตัวเอง อัครราชจึงระบายยิ้มออกมา บาง ๆ เขาเอาช้อนเล็กคนกาแฟแก้วนั้นเล็กน้อยก่อนที่จะยกมันขึ้นดื่ม มันหวานมันอย่างที่คิดไว้จริง ปกติเขาดื่มแต่กาแฟดำ แต่จะว่าไปมันก็หวานมันเหมือนขนมที่มีกลิ่นกาแฟก็ว่าได้

“พีตะวันคะ...”

“แสดงว่าไม่ได้แค่หวังดีชงกาแฟให้ แต่มีอะไรที่อยากได้..”

เขาคิดถึงวัยเด็กที่เวลาจะขออะไรกับแม่ ก็จะต้องหาอะไรไปประจบเอาใจ ก่อนที่จะเริ่มขอสิ่งของนั้น และอาการเธอมันก็ฟ้องว่ากาแฟแก้วนี้คือสิ่งที่เธอเอามาประจบ

“.....” เธอทำปากจู๋เมื่อถูกรู้ทัน เธอคงไม่รู้วาลักษณะที่ทำมันน่ารักเสียจริงสำหรับเขา“คือ.. เสื้อผ้าที่นมอิมมาให้” เธอกางแขนเพื่อให้ชายหนุ่มได้ดูว่าเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่มันตัวใหญ่ และเกินขนาดตัวของเธอ “โยใหม่ก็ใส่ได้ แต่มันจะใหญ่ ๆ ไปหน่อย และอีกอย่าง..อิมม ช่างในมันก็ไม่ค่อยพอดี”

“ช่างใน...”

อัครราชธามซ้ำเป็นคำถาม เขาไม่เข้าใจคำว่าข้างในที่ เธอพยายามที่จะบอก คนตัวเล็กที่ยืนอยู่เบื้องหน้าก็เริ่มหน้าแดง

“เอ่อ.... ชุดสั้นนี้นะคะ”

“.....” พ่อเลี้ยงหนุ่มจึงถึงบางอ้อ“ฉันให้หมอน้ำซึ่มาให้แล้ว ทั้งข้างนอกและข้างใน เป็นผู้หญิงด้วยกันก็คงเลือกให้ได้ไม่ยาก ขนาดก็ดูจะใกล้เคียงกัน”

“.....”

คนตัวเล็กเงยบ เธอไม่ได้รับสิทธิ์ให้ไปเลือกเองอย่างหวังไว้

“ถ้าหมอน้ำซึ่มาแล้วเธอใส่ไม่พอดีฉันจะพาไปซึ่ นะ...”

“ค่ะ...” รอยยิ้มจึงปรากฏบนใบหน้าคนตัวเล็ก “งั้นโยใหม่ไปนอนนะ” ว่าแล้วเธอก็หมุนตัวไปที่ประตูห้องทันที

“เดี๋ยว” อัครราชธามร้องเรียกไว้ คนตัวเล็กจึงหันมามองหน้าตาปริบ ๆ “ฝันดีนะ...” และชายหนุ่มก็หันหน้ามองไปทางอื่น พร้อมกับจิบกาแฟที่ถืออยู่

อัศวราช ตอนที่ 13

“สวัสดีตะวัน..”

“อ้าวน้ำ ทำไมมาแต่เช้า” อัศวราชถอดหมวก
หลังจากที่เดินตรวจไร่ และการเตรียมดินที่จะลงต้นสตรอว์
เบอร์รี่ “ตอนแรกนัดบ่ายไม่ใช่หรอ”

“ออ.. พอดีมีลูกค้าสั่งยาที่คลินิก เราก็เลยเอาของที่
ตะวันฝากซื้อมาให้ฝากเอาไว้ที่นมอึ่มนะ เห็นว่าจะเอาไปให้โย
ใหม่เลยน่าจะยังไม่ตื่น และก็นี่น้ำสมุนไพร เราเอามาฝาก”

คุณหมอสาวยื่นขวดน้ำสีน้ำตาลชาเย็นให้กับอัศวราช
สีมันไม่ได้ดูน่ากินเอาเสียเลย

“ไม่กินได้ไหม มันดูไม่น่ากินเลย”

“ต้องกิน... กินให้หมด น้ำจะไปหาลูกค้าแล้ว กินตอน
ท้องว่างนี่กำลังดีเลย”

“.....” อัครราชรับขวดมาถืออย่างดังเล ไม่ใช่แค่สีที่ไม่
น่ากิน เมื่อเปิดฝา กลิ่นของมันก็ไม่ได้รัญจวนใจอย่างเช่นสี
“ให้...น้ำ”

“กินเดี๋ยวนี้เถอะวัน เป็นถึงพ่อเลี้ยงของไร่ตะวันออก แคน้ำ
สมุนไพรกินไม่ได้..”

“โอเค..กินก็กิน” อัครราชกลืนใจกระดกน้ำในขวดนั้น
จนหมดในทีเดียว ใบหน้าของเขายังเหยงได้ด้วยรสชาติที่ไม่ได้
ลิ้นคอเท่าที่ควร “พอใจไหมครับหมอน้ำ..”

“พอใจค่ะ... ไปละนะพ่อเลี้ยงตะวันออก”

และหมอน้ำก็เดินตรงไปยังรถของตนเองอย่างอารมณ์
รสชาติของสมุนไพรของหมอน้ำยังติดลิ้น จนพ่อเลี้ยง
หนุ่มต้องเข้าไปในบ้านเพื่อหาน้ำดื่ม ขณะที่กำลังดื่มน้ำ ก็เห็น
โย้ใหม่และนมอิมกำลังเปิดถุงเสื้อฝ้ายกันอย่างสนุกสนาน มี
ขนมปังมาร่วมแจมอีกคน

อัครราชธิดาแก้วน้ำที่ตนดื่มตรงไปยังกลุ่มคนที่อายุ
ต่างกัน

“ดูเหมือนว่าจะใส่ได้พอดีทุกชุด โปรแกรมหิ้วขวดลาดก็
ไม่มีสินะ”

“.....” คนตัวเล็กที่เอาเสื้อผ้าตัวนั้นตัวนี้เทียบก็เป็นต้อง
หันมาค้อน “แต่โปรแกรมหิ้วขวดไปบ้านขนมผิงยังอยู่คะ”

“ไปไม่ได้แล้ว เมื่อเช้าแม่ฝากหัวหน้าราชิตมาบอกว่า
จะพาพ่อไปหาหมอในเมือง หัวหน้าราชิตก็เลยจ่ายเงินไปแล้ว
ขนมผิงไม่ได้กลับ”

“อ่าวว...”

“หว่า.... ไม่ได้ไปไหนเลย” คนตัวโตยังคงล้อเลียนคนที่
อยากเที่ยวเตร่ นมอิมที่นั่งฟังเป็นต้องตีแขนอัครราชธิดาเบา ๆ
เป็นการเตือน “หิวจังเลยครับนม วันนี้มีอะไรบ้างครับ”

“เมื่อวานนมไปเก็บผักที่สวนมา เลยผัดผักและกั๋มตำ
น้ำพริก มีไข่เจียวหมูสับด้วยอีกจานคะ”

“น่ากินจังเลย.....” คนที่ไม่ได้รับความสนใจก็ทำหน้า
กลมจับเสื้อพับลงถุงอย่างเรียบร้อย เธอแบ่งเสื้อผ้าที่ไม่ถูกใจ

ให้กับขนมผิงเพราะขนาดตัวใกล้เคียงกัน “...แต่ตอนสายจะเข้าไปที่สวนสาธารณะจังหวัด มีใครอยากไปเที่ยวไหมน้า...”

“.....”

คนตัวเล็กเงี้ยวหงัง แต่ก็ยังพับผ้าหนึ่ง ๆ ไม่พูดอะไร

“สวนสาธารณะที่สร้างใหม่ ที่มีแต่ดอกไม้เมืองเหนือ
เหวอคะ ขนมผิงอยากไปจังเลย”

“ไปสิฉันอนุญาต วันนี้ราชิตก็ต้องเข้าไปอยู่แล้ว”
พ่อเลี้ยงหนุ่มมองไปที่คนตัวเล็กที่ยังนั่งเงี้ยว ซึ่งเป็นเป้าหมาย
หลังที่เขาตั้งใจจะให้เธอสนใจ “...หว่าไม่มีใครไปกับเรา”

“พ่อเลี้ยงอย่าแกล้งหนูโยไหมสิคะ ไปสิคะ..อยู่บ้านอูด
อู้ เขามีทั้งดอกไม้และอาหาร” นมอิมเข้าไปกอดโยไหมที่รู้
ว่ากำลังน้อยอกน้อยใจ “ไปนะคะ...”

“ไปก็ได้ โยไหมเห็นแก่นนมอิมนะคะ..”

.....

“.....”

โยไหมมองโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่อัสวราชยื่นให้ มันเป็น
โทรศัพท์ของพ่อเลี้ยงหนุ่มเธอจำได้ แต่เขายื่นให้ทำไม เธอยัง

ยืนมองอยู่อย่างนั้นหลังจากที่เดินเข้ามาในสวนสาธารณะและพบกับขนมปังที่มากับราชิต

“คิดว่าพวกผู้หญิงคงจะชอบถ่ายรูป โทรศัพท์ฉันไม่มีแอปถ่ายรูป แต่คิดว่าน่าจะถ่ายรูปไอเคอยู่”

“ไม่กลัวใยไหมโทรหา..”

“.....” อัครราชยกอีกมือที่มีซิมการ์ด ทำให้ใยไหมได้รู้โทรศัพท์เครื่องนี้ไม่สามารถโทรได้ “...คงไม่ได้คิดที่จะไปซื้อซิมการ์ดใส่ใหม่ใช่ไหม”

“ใยไหม... พ่อเลี้ยงตะวัน...ทางนุ่นดอกไม้สวยมากเลยเราไปกันนะ”

ขนมปังวิ่งเข้ามาหาอย่างดีใจ เธอไม่ค่อยได้ออกมาเที่ยวเล่นบ่อยนัก นอกจากราชิตจะมีเวลา เธอพยายามจะรังมือใยไหมแต่ก็โดนพ่อเลี้ยงหนุ่มรังไว้อีกด้าน

“สองชั่วโมงเจอกันตรงนี้ ราชิตจะเป็นคนคอยดูแลคงไม่สร้างเรื่องปวดหัวให้ใยไหม..”

“.....” ใยไหมมองหน้าคนที่ตัวสูงกว่า เธออมยิ้มกับคำถามที่เขาสอบถามว่าใยไหม“ไม่ดีกว่าอะ แต่ถ้าหิวต้องทำไง”

“ฉันให้เงินไว้กับราชิตแล้ว... อย่าดีอะนะ”

“รับทราบค่ะ...”

โยโยใหม่วิ่งไปกับขนมปังอย่างดีใจ นี่เธออายุ 19 ปีแล้ว
จริงหรือ คล้ายกับเด็ก 9 ขวบที่ได้มาเที่ยวเล่นเลยก็เป็นได้
ความจริงแล้วไม่ได้มีแค่ราชิตที่ตามดูแล ยังมีคนงานในไร่อีก
ห้าคนที่คอยแอบตามประกบไม่ให้โยโยใหม่รู้

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป

อัศวราชกลับเข้ามาที่สวนสาธารณะก่อนเวลา
หลังจากเข้าไปรับเอกสารที่จังหวัดจากการทำเรื่องจะ
ส่งผลไม้ไปเมืองนอก เขาลงจากรถอย่างรู้ลึกประหลาด
ตัวเองกับความรู้สึกอื่น ๆ ที่อธิบายไม่ถูก ทั้งที่อากาศโดยรอบ
ก็น่าจะเย็นสบายดี

“พ่อเลี้ยง มางานด้วยหรือคะ...” โยโยเข้ามากัทัก
อัศวราชหันไปมองแล้วรู้สึกว่ตนเองอาจไม่ได้ร้อนคนเดียว
เพราะโยโยก็ใส่เกาะอกคว้านลึก ยิ่งเขาตัวสูงกว่ายิ่งทำให้
เห็นอย่างทะลุทะลวง “ถ้าโยโยไม่ต้องรีบไปรับคุณพ่อที่

สนามบิน เราคงได้เดินเล่นในสวนสาธารณะที่เต็มไปด้วยดอกไม้แล้ว”

“..ครับ..”

“แล้วเจอกันนะคะ.. พ่อเลี้ยง”

“เดินทางปลอดภัยนะคะครับ..”

อัครราชสะบัดหน้าเล็ก ๆ เมื่อหญิงสาวเดินผ่านไป เขารู้สึกร้อนวูบไปกว่าเดิมเมื่อเห็นเนินเนื้อของใบข้าว จนต้องถอดเสื้อโค้ทที่ใส่เป็นประจำไว้ที่รถก่อนที่จะเดินไปยังจุดที่นัดกับโยไหม

...เมื่อเดินไปถึงจุดที่นัดกับโยไหม เขาก็เห็นเด็กสาวสองคนนั่งกินขนมกันอย่างอร่อย มีราชิตที่ถือถุงขนมและข้าวของจนเต็มมือทั้งสองข้างอีกทั้งยังวางอยู่บนเก้าอี้ข้างตัว นั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวถัดไป เขาจึงมองไปที่ราชิตเป็นคำถามกับข้าวของที่หัวหน้าคนงานถืออยู่

“เป็นของที่นายผู้หญิงซื้อครับ อันนี้ของนมอิม ของยายป้า ของมะกันกับพ่อ ของขนมผิง ของผม ของ.”

“พอ ๆ ..”อัครราชร้องห้าม เพราะดูท่าทางราชิตคงจะรายงานว่าเขาซื้อไปฝากคนทั้งไร “ดูจากปริมาณของ คิดว่า..”

“เหลืออีสิบบาทค่ะ..”

“.....”